

หนึ่ง ครอบครัวเล็กๆ?

เมืองฉางหลิว แคว้นหนึ่ง

ในช่วงบ่ายคล้อยอันเป็นเวลาที่ยียบเหงาและแสนจะน่าเบื่อที่สุดช่วงหนึ่งของวัน ฝ่าฝืดชายหญิงที่ชาวบ้านในละแวกนั้นต่างรู้จักกันดีในฐานะบุตรของนายท่านมู่กำลังเที่ยวเล่นซุกซนกันอยู่ทีป่าด้านหลังจวนของบิดา ครอบครัวประหลาดที่แม้จะไม่ใช่ครอบครัวขุนนางแต่ก็นับว่ามีฐานะความเป็นอยู่ดีจนน่าแปลกใจ คนพ่อเป็นชายไร้ประโยชน์สติไม่ดีผู้หนึ่ง คนแม่เป็นหญิงสาวที่ชนะการประลองยุทธ์จนเป็นที่กล่าวขานกันใหญ่โตในปีที่มีการแข่งขัน และลูกๆ ทั้งสามที่ดูเฉลียวฉลาดเกินวัยจนใครๆ ก็เอ่ยนาม

บางทีอาจเป็นเพราะชนะการแข่งขันจึงได้เงินรางวัลมากมายซึ่งใช้เท่าไรก็คงไม่มีวันหมด ทุกคนในเมืองฉางหลิวต่างก็เข้าใจเช่นนั้น และเพราะฉางหลิวเป็นเมืองที่ห่างไกลจากเรื่องวุ่นวายอย่างวังหลวงเช่นนี้เองกระมัง มู่หยางเงินชายไร้ประโยชน์ที่ใครๆ ว่าจึงพาครอบครัวของตนมาอยู่ที่นี่

ใครจะไปคิดว่าครอบครัวธรรมดาๆ ที่มีสมาชิกเพียงห้าคนจะเป็นถึง

เชื้อพระวงศ์คนสำคัญ อีกทั้งหนึ่งในนั้นยังเป็นผู้กระชากหงส์เคียงบัลลังก์ให้ตกลงมาสู่ผืนดินจนเป็นที่กล่าวขาน หมอยาตัวเล็กๆ ที่เป็นผู้เปิดโปงเรื่องราวชั่วร้ายของวังหลังจนเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ วีรกรรมที่ได้ก่อไว้นั้นเกรงว่าหากมีใครรู้เข้าคงจะไม่มีใครกล้าคบค้าสมาคมกับครอบครัวนี้อีก

“อยู่หนึ่งๆ นะเจ้ากระต่ายน้อย” เสียงใสเอื่อยกระซิบราวกับกลั้วสัตว์ตัวจ้อยตรงหน้าจะได้ยินแล้ววิ่งหนีไป ร่างของเด็กหญิงวัยสิบขวบค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้สัตว์ตัวอ้วนกลมสีขาวขนฟูตรงหน้า ดวงตากกลมโตของนางไม่ต่างไปจากดวงตาของสัตว์ตัวจ้อยที่นางจ้องจะเข้าไปตะครุบเลยสักนิด หอดมองจุมูกที่ขยับกระตุกกระดิกไปมาของมันด้วยความมั่นใจ

ฟูบ!

ทันทีที่นางพุ่งเข้าไปตะครุบเหยื่อ กระต่ายสี่เท้าตัวที่อยู่ในบริเวณนั้นก็วิ่งหนีกระเจิงไปคนละทิศคนละทาง จากที่คิดจะจับกระต่ายก็กลายเป็นจับลมจนเสียหลักล้มลงไป มือเล็กๆ และหัวเข่าถลอกจนได้เลือด ชูตที่สวมก็เปื้อนดินเปื้อนเศษหญ้าตูมอมแมม

“อีก... เจ็บ อีก... ฟ้าใหญ่ ฟ้าใหญ่ ฮือ...” เพียงแค่เห็นว่ามีโลหิตสีแดงไหลออกมาจากบาดแผล ริมฝีปากของนางก็เบะคว่ำลง ไม่ถึงชั่วอึดใจต่อมา นางก็ตะโกนร้องเรียกหาพี่ชายทันที

มู่เหลียนชินแผดเสียงร้องลั่นจนไปถึงคนที่ก้มหน้าก้มตาสำรวจสมุนไพรอ้อยู่อีกฝั่ง เสียงร้องของนางที่ตั้งไปทั่วบริเวณทำให้พี่ชายอย่างมู่เหว่ยหลงต้องรีบผล่ออกจากสมุนไพตรงหน้า เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วด้วยวรยุทธ์ที่ฝึกมาจากบิดา ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างในมือเพื่อมาหาน้องสาวที่ตะโกนเรียกราวกับกำลังตกอยู่ในอันตราย

“เหลียนเออร์!”

“ฮือ... ฮือ... ฟ้าใหญ่ ข้าเจ็บ” ทันทีที่พี่ชายมาถึงนางก็ยื่นมือสองข้างไปให้อีกฝ่ายดูราวกับจะฟ้อง มู่เหว่ยหลงมองแล้วก็รีบร้อนหยิบกระเป๋

ใส่น้ำดื่มที่ทำจากกระเพาะอุจจาระแห่งขึ้นมา ใช้น้ำสะอาดล้างฝุ่นดินออกจากแผลก่อนจะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับรอบๆ แผลจนแห้ง

เด็กชายถอนหายใจออกมาเมื่อแผลนั้นไม่ได้ร้ายแรงอะไร น้องสาวของเขาต่างหากที่ร้องเสียงดังเกินเหตุ น้องสาวฝาแฝดคนนี้ของเขา ที่ต่อให้ถูกใครกลั่นแกล้งก็ไม่เคยมีน้ำตาให้เห็นแม้แต่เพียงหยดเดียว แต่ถ้าวางได้เจ็บตัวเพราะตนเองแล้วละก็... เป็นได้ร้องลั่นจนเขาเองยังตกใจ

ตลับยาสมุนไพรที่พกติดตัวอยู่ตลอดเวลาถูกหยิบขึ้นมาใช้ ที่เขาต้องพกของเหล่านี้คงไม่ต้องถามว่าตัวต้นเหตุมาจากใคร ก็น้องสาวฝาแฝดของเขาที่นามว่ามุเหลียนชินอย่างไรเล่า เล่นซนจนได้แผลแทบไม่เว้นวัน จะห้ามไม่ให้นางเจ็บตัวก็ทำไม่ได้ สุดท้ายจึงต้องพกยาติดตัวเอาไว้ตลอดเช่นนี้

“ไปทำอะไรอีก” น้ำเสียงกึ่งดุกึ่งเป็นห่วงเอ่ยถามขึ้น ดวงตาคมมองหน้าน้องสาวหนึ่งเพื่อรอฟังคำตอบ มุเหลียนชินที่เห็นพี่ชายทำแผลที่มือให้เสร็จแล้วก็เดินไปนั่งเพื่อทำแผลที่หัวเข่าต่อ

นางนั่งลงบนท่อนไม้ใหญ่ท่อนหนึ่ง ทำท่าจะยกมือขึ้นปาดน้ำตาแต่ก็ถูกคว้ามือเอาไว้เสียก่อน ลืมไปเสียสนิทว่าเพิ่งโปะสมุนไพรลงบนแผลที่มือ จะเช็ดหน้าตนเองก็ทำไม่ได้ สุดท้ายจึงได้แต่รอจนพี่ชายใช้ผ้าเช็ดหน้าอีกผืนเช็ดให้อย่างแผ่วเบา ใบหน้าน่ารักของเด็กหญิงขึ้นสีจากการตากแดดเป็นเวลานาน พวงแก้มและปลายจมูกขึ้นสีแดงน้อยๆ จากการร้องไห้

“พี่ใหญ่ ข้าแค่จะจับกระต่ายเท่านั้นเอง ไม่คิดว่าจะพลาดล้มจนได้แผล”

“กระต่าย?”

“ข้าเห็นท่านลุงจับกระต่ายน่ารักๆ หิ้วไปครั้งหนึ่งก็สองตัวสามตัว เห็นท่านลุงผ่านหน้าจวนเราทุกวัน ข้าจึงอยากได้บ้าง” มุเหลียนชินเอ่ยตอบเสียงอ่อน นางได้ยินเสียงแฝดคนพี่ถอนหายใจออกมา ครั้นนี้นางคงซนมากไปจริงๆ เล่นซนแล้วเอาตัวรอดด้วยตนเองไม่ได้เสียด้วย เจ็บนิดเจ็บหน่อย

ก็ตะโกนหา ทำให้คนอื่นต้องเดือดร้อน

“ถ้าเจ้าอยากได้พี่จะจับให้” มู่เหว่ยหลงเก็บตั๋บลับยาไว้ในแขนเสื้อตามเดิม ปรายตามองแปดผู้น้องก่อนจะผุดลุกขึ้นแล้วเดินหาโพรงกระต่ายรอบๆ เขาไม่ได้จะจับกระต่ายพวกนี้ให้น้องสาวนำกลับจวน แต่กำลังจะสอนให้น้องได้เห็นว่ กระต่ายควรได้อยู่ตามธรรมชาติ ไม่อยากจะบอกน้องสาวเลยว่า ท่านลุงที่นางพูดถึงนั้นไม่ได้เอากะต่ายไปเลี้ยง แต่เป็นการเอาไปเลี้ยงกินต่างหาก

ใช้เวลาอยู่สองถึงสามเค่อ¹ มู่เหว่ยหลงก็อุ้มกระต่ายเดินเข้ามา เจ้ากระต่ายขนปุยสีขาวดัดดั้นไม่หยุด สีเทาที่โอบล้อมไปด้วยขนนุ่มนั้นตะเกียกตะกายอย่างแรงเพื่อให้หลุดพ้นจากการจับกุม กระต่ายตัวน้อยส่งเสียงร้องแปลกประหลาดออกมาราวกับกำลังหวาดกลัว ท่าทางที่ไม่ได้ดูน่ารักเลยสักนิดทำให้มู่เหลียนชินเริ่มหน้าเสีย

“พะ...พี่ใหญ่ ปล่อยมันไปเถิดเจ้าคะ ข้าไม่อยากได้แล้ว”

“แน่ใจหรือ”

“แน่เจ้าคะ มันร้องใหญ่แล้ว ปล่อยมันไปนะเจ้าคะ” เมื่อน้องสาวขอร้อง มู่เหว่ยหลงก็ปล่อยกระต่ายตัวนั้นไป เจ้ากระต่ายเมื่อหลุดจากพันธนาการได้ก็วิ่งเร็วจิกกลับเข้าโพรง โพรงใต้ต้นไม้ที่มีลูกกระต่ายโผล่หัวออกมาราวกับกำลังรอการกลับมาของครอบครัว

“เจ้าเห็นตรงนั้นหรือไม่”

“ลูกกระต่าย...”

“เมื่อครู่เราจับแม่กระต่ายมา หากเจ้าเป็นลูกกระต่ายจะรู้สึกเช่นไร” ลีนคำถามนั้นมู่เหลียนชินก็ถึงกับก้มหน้านิ่งน้ำตาซึม ร่างเล็กโผล่เข้ากอดพี่ชายแน่มู่เหว่ยหลงลูบศีรษะของน้องสาวเบาๆ ดูเหมือนน้องสาวของเขาจะเข้าใจในสิ่งที่เขาสอนแล้ว เรื่องนี้คงไม่ต้องพูดกันอีก

¹ 1 เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาที ตามเวลาสากล

หลังจากปล่อยให้เผด็จคนน้องทอดจนนางพอใจแล้ว คนเป็นพี่ก็ย่อตัวลง ทำทางนี้มู่เหลียนชินรู้ในทันทีว่าพี่จะให้นางซึ่งหลังกลับ เวลานางเจ็บขาพี่ชายมักจะทำเช่นนี้เสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน

นางก้มลงมองชุดสีฟ้าที่เประอะเปื้อนมอมแมมของตนเองสลับกับชุดสีขาวสะอาดของพี่ชาย ทั้งที่เกิดห่างกันแค่นี้ก็ช่วยยาม² แต่นางกลับเหมือนเด็กไม่รู้จักโต พี่ชายของนางต้องมาละเก้เพราะนางแท้ๆ เลย

“ขึ้นมาได้แล้ว เดี่ยวท่านแม่จะรอนาน”

“เจ้าคะ” มู่เหลียนชินตอบด้วยท่าทางที่หงอยลงอย่างเห็นได้ชัด นางขึ้นขี่หลังของพี่ชายที่ดูจะตัวพอมกว่านางเสียอีก ความจริงแล้วส่วนสูงก็ไม่ได้ต่างกันมาก มารดาบอกว่านางจะโตเร็วกว่าพี่ชายจนกว่าจะเริ่มเข้าสู่วัยสาว หลังจากนั้นพี่ชายก็จะโตเร็วกว่า จะมีร่างกายสูงใหญ่เหมือนบิดา ส่วนนางก็จะตัวเล็กเหมือนมารดา

“ข้ารบกวนเวลาอ่านตำราของพี่ใหญ่อีกแล้ว”

“รู้แต่ก็ไม่หยุดจนเสียที พรุ่งนี้ก็ต้องเดินทางเข้าวังแล้ว จะชนไม่ได้แล้วนะ” มู่เหลียนหลงก้าวเดินไปข้างหน้าช้าๆ ระมัดระวังทุกอย่างก้าว บริเวณนี้เป็นทางเข้าป่าที่อยู่ด้านหลังจวน สัตว์มีพิษอาจหลบซ่อนอยู่ตรงไหนก็ได้ อาจจะอยู่ตามต้นไม้ พงหญ้า หรือแม้แต่ใต้ใบไม้ที่ร่วงหล่นอยู่บนพื้น เมื่ออันตรายสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่และทุกเวลา พี่ชายอย่างเขาจึงต้องคอยสอดส่องหนทางให้ดีเพื่อความปลอดภัย

“ครั้งนี้จะได้อยู่นานกว่าหนึ่งเดือนใช่หรือไม่เจ้าคะ” นางได้ยื่นพี่ใหญ่กับบิดาคุยกัน ปกติแล้วครอบครัวนางมีธรรมเนียมที่ต้องทำเป็นประจำอยู่หนึ่งอย่าง นั่นก็คือในทุกๆ ปีจะต้องเดินทางเข้าวัง และจะต้องพักอยู่ที่วังหลวงเป็นเวลาหนึ่งเดือนก่อนจะเดินทางกลับเมืองฉางหลิว เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่นางจำความได้

² 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล

จะมีผิดแปลกไปก็คงช่วงที่นางอายุได้ห้าขวบ มารดาของนางตั้งท้องน้องสาม ทำให้ไม่สามารถเดินทางได้ ปีนั้นจึงได้อาศัยอยู่ในวังหลวงจนครบหนึ่งปี เมื่อน้องสามแข็งแรงดีจึงย้ายกลับมาดังเดิม

ทว่าหนนี้ไม่รู้ทำไม บิดาจึงคิดจะให้พี่ใหญ่อยู่ที่วัง เห็นว่าจะให้เข้าศึกษาอย่างจริงจัง ผูกทั้งบุญและบุญ บอกว่าใกล้ได้เวลาแล้ว แต่นางก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าได้เวลาอะไร รู้แค่ว่าเป็นตายอย่างไรนางจะไม่ยอมถูกจับแยกกับพี่ใหญ่ สุดท้ายจึงขอบิดาติดตามพี่ใหญ่ไปด้วย

“เจ้าก็รู้อยู่แล้ว ครั้งนี้ต้องตั้งใจเรียน จะมัวหาเรื่ององค์ชายองค์อื่นไม่ได้แล้วนะ”

“ใครหาเรื่องเจ้าคะ มีแต่คนพวกนั้นหาเรื่องก่อนทั้งนั้น คราวนี้ท่านแม่สอนให้เข้มพิขแล้ว ใครหาเรื่องข้าจะทำให้ข้าชาमीชาทั้งวันเลย” เด็กหญิงเอ่ยขึ้นอย่างเอาแต่ใจ แน่نونว่าได้รับเสียงถอนหายใจตอบกลับมาคล้ายกับเอือมระอา

มู่เหว่ยหลงไม่ได้เอ่ยอะไรอีก เรื่องนี้เดี่ยวชั้นที่ของเสด็จมู่ก็คงช่วยตัดสินใจของนางให้ดีขึ้นเอง ภาวนาอย่าให้นางดื้อรั้นเกินไปจนถูกทำโทษสถานหนัก เพราะแม้บิดาไม่บังคับ แต่สุดท้ายเรื่องที่สตรีควรต้องเรียนรู้อีกก็ต้องสอนให้แก่นางอยู่ดี จะปล่อยปละละเลยไม่ได้

“คุณหนูใหญ่!” ทันที้ที่เดินมาถึงจวน เป่าฝูก็ยังเป็นคนที่ตื่นตูมที่สุดเหมือนเคย นางรีบวิ่งเข้ามาดูเจ้าตัวเล็กที่ยิ้มหน้าเจื่อนอยู่บนหลังพี่ชาย ส่วนคนเป็นบิดามารดาอย่างมู่หยางเงินกับเลิ่นเต๋ยซิงนั้นกลับดูไม่ทุกข์ร้อนไม่ใช่ไม่ห่วง แต่เพราะรู้ว่าแฝดคนที่จะดูแลน้องสาวได้อย่างดี และก็เป็นอย่างนั้นมาตลอด

มู่เหลียนชินต่อให้จะดื้อรั้นสักแค่ไหน แต่นางก็เป็นแก้วตาของคนในจวนที่ทุกคนคอยทะนุถนอมมาอย่างดี คงมีแต่ตัวนางเองนั่นแหละที่จะทำให้ตนเองเจ็บตัว ยิ่งห้ามปรามก็เหมือนยิ่งยุ จนสุดท้ายต้องปล่อยให้เด็กๆ ดูแลกันเอง เพราะมู่เหลียนชินนั้นพึ่งแค่พี่ชายเพียงคนเดียว

“พี่เป่าฝู ข้าไม่เป็นไรเจ้าคะ วันนี้ข้าชุ่มชุ่มไปสักหน่อยก็เลยได้แผล
เหาะๆ”

“คุณหนูใหญ่ เป่าฝูแก่เกินจะเป็นพี่แล้วเจ้าคะ” สาวใช้วัยกลางคน
เอ่ยท้วงขึ้นมาเหมือนเช่นทุกครั้งที่ถูกเรียกขานว่าพี่ นางอายุมากกว่าฮูหยิน
ของจวนเสียนอีก ถ้าจะเรียกจริงๆ ก็คงเป็นป้าแล้ว

“คิกๆ ใครสนกันเล่า ข้าจะให้มันเป็นพี่ก็ต้องเป็นพี่สิเจ้าคะ ฮีบ! ท่านแม่
ไไหน เอาเจ้าสามไปซ่อนไว้ที่ไไหนเจ้าคะ” มู่เหลียนชินเมื่อกระโดดลงจากแผ่น
หลังกว้างได้ก็วิ่งไปหามารดาทันที เอ่ยถามหาน้องชายวัยสี่ขวบด้วยใบหน้า
แย้มยิ้ม

“เจ้าสาม อาจวัน พี่รองมาแล้ว!” น้ำเสียงเจื้อยแจ้วที่ดูจะตื่นเต้นดีใจ
จนเกินเหตุดังขึ้นเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นข้างกายมารดาที่มีน้องชายตัวน้อย
นอนหลับอยู่ จวันแจ๋อ ชื่อนี้นางช่วยมารดาตั้งให้น้องด้วยตนเอง จวันทีเป่ล
ว่าหล่อเหลา และเจ๋อที่เป่ลว่าเฉลียวฉลาด ชื่อนี้เหมาะกับน้องชายของนาง
เป็นที่สุด

เด็กหญิงไม่แปลกใจที่ตอนเด็กๆ นางมักจะถูกจับผิดจนแค้นแทบซ้ำ
ก็ดูน้องชายของนางสิ แก้มขาวๆ ย้วยๆ นั้นเหมือนชาลาเปาเสียนจริง แต่ก็
ไม่เหมือนทั้งหมด เพราะแค้น้องชายนางดูนุ่มนวลน่ารักยิ่งกว่าเป็นไหนๆ
ติดที่ว่าหยิกไม่ได้ประเดี๋ยวน้องจะเจ็บ ที่ลำคอก... เตี้ยวโดนดู!

“หยุด! น้องเฟิงนอน ห้ามปลุกน้องขึ้นมาเล่นด้วยเด็ดขาด” เสียง
เตี้ยซึ่งรีบยกมือห้ามทันทีที่เจ้าตัวดีทำท่าจะกระโจนเข้าไป มู่หยางเงินที่นั่ง
อยู่ข้างๆ หัวเราะออกมาก่อนจะรวบตัวบุตรสาวคนโตมากอดไว้ เห็นเจ้าตัว
เล็กหน้ามุ่มเพราะถูกขัดก็นึกเอ็นดู จนต้องหอมแก้มทั้งสองข้างของลูกน้อย

เด็กวัยกำลังซน กว่าจะกล่อมให้หลับได้นั้นยากยิ่งนัก ไม่แปลกที่
ภรรยาของเขาจะห้ามบุตรสาวไม่ให้ปลุกน้องขึ้นมา ขึ้นเจ้าตัวเล็กตื่นมาแล้ว
งอแง คงได้วุ่นวายกันไปอีกพักใหญ่

“รอน้องตื่นก่อนเถิดเหลียนเอ๋อร์”

“รอน้องตื่น รอท่านแม่หลับดีกว่าเจ้าคะ ท่านแม่หลับก็กวนอน้องได้”
มู่เหลียนซินหันไปกระซิบกระซาบกับบิดาพลางหัวเราะคิกคักด้วยความ
ขบขัน มารดาใกล้จะหลับแล้ว รอมารดาหลับนางค่อยไปพัดแกมน้องก็ได้
เรื่องรเวลาไม่ใช่ปัญหา

“ท่านแม่เจ้าหลับ แต่ถ้าพ่อยังไม่หลับ เจ้าก็ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น”
มู่หยางเงินเอ่ยบอกบุตรสาวของตนก่อนจะก้มลงไล่พัดไล่หอมจนร่างเล็ก
ส่งเสียงหัวเราะออกมาไม่หยุด มู่เหลียนซินพยายามดิ้นจนหลุดจากอ้อม
แขนของผู้เป็นบิดาแล้ววิ่งไปหลบด้านหลังพี่ชาย มู่เหว่ยหลงที่เห็นบิดาตรง
เข้ามาก็รีบกางแขนสองข้างขวางเอาไว้

“อะไรกัน อาหลงคิดจะถือหางเด็กดื้อแล้วหรือ” มู่หยางเงินยกมือ
ขึ้นกอดอก นัยน์ตาไม่ได้ฉายแววโกรธเคืองแต่อย่างใด จะมีก็เพียงความ
รักความเมตตาและความเอ็นดูส่งไปยังลูกน้อยทั้งสอง

“เจ้ารองบาดเจ็บอยู่ เล่นกันไปมาเดี๋ยวจะไปโดนแผลเข้านะขอรับ”

“เช่นนั้นพ่อคงต้องเปลี่ยนเป้าหมาย” เมื่อบิดาพูดมาเช่นนั้น พี่ชาย
อย่างมู่เหว่ยหลงก็เข้าไปสวมกอดบิดาเอาไว้ทันที มู่หยางเงินก้มลงหอม
แก้มสองข้างของบุตรชายจนขึ้นอกขึ้นใจ พอจะรู้ว่าความจริงแล้วลูก
คนนี้ก็ไม่ได้เคร่งขรึมหรือโตกว่าวัยอย่างที่ใครมอง อาหลงก็ยังเป็นเพียง
เด็กคนหนึ่ง ยังอยากเล่นหยอกล้อกับคนในครอบครัว แต่ก็เลือกที่จะสงวน
ท่าที บางครั้งเขายังอดคิดไม่ได้ว่าเขาเข้มงวดกับลูกคนนี้เกินไปหรือไม่

“โอ้ พี่ใหญ่ยอมรับแทนข้าเช่นนี้ก็ไม่สนุกนะสิเจ้าคะ แล้วทำไมหอม
กันอยู่แค่สองคน ข้าจะหอมด้วย!” พูดจบก็วิ่งปรีเข้ามาหาพี่ชายทันที ด้วย
ความสูงที่ไม่แตกต่างกันนักมู่เหลียนซินจึงเข้าไปขมิ้มหอมแก้มพี่ชายได้
สำเร็จ มู่หยางเงินเองก็ลดตัวนั่งลงให้บุตรสาวเข้ามาหอมเช่นกัน

“ตอนท้องก็ติดท่านพ่อ คลอดแล้วก็ยังติดท่านพ่ออยู่อีกหรือ”
เส้นตี้ยิ่งที่มองดูเหตุการณ์อยู่นานแล้วเอ่ยแทรกขึ้น ความว่องไวหายไป
เพราะเสียงหัวเราะของทั้งสามคนที่ดังอยู่ใกล้ๆ ส่วนเจ้าตัวเล็กวัยสี่ขวบก็

ตื่นแล้วเช่นกัน

“พี่ใหญ่ ท่านพ่อ ท่านแม่ต้องน้อยใจเป็นแน่ เราไปหอมแก้มท่านแม่ กันบ้างดีกว่าเจ้าค่ะ” เด็กหญิงออกความเห็น นางยิ้มจนตาแทบจะปิด ก่อนที่ทุกคนจะเข้าไปรุมกอดรุมหอมเล่นตลกขบขัน ส่วนตนเองนั้นเมื่อบิดากับพี่ชายหันไปสนใจมารดา นางก็เบนเป้าหมายไปหาเจ้าก้อนแป้งวัยสี่ขวบแทน

คราวนี้หมู่เหลียนชินได้พุดเจ้าแก้มยิ้มพอใจ คนถูกฟัดอย่างมู่จวินเจ้อ ก็ยิ้มชอบใจเสียด้วย ขณะนั้นเองสามคนพ่อแม่ลูกที่รู้ตัวว่าถูกเจ้าเด็กชน หลอกก็หันมามองเป็นตาเดียว ก่อนที่อดีตใจต่อมาเสียงหัวเราะของเด็กหญิง จะดังก้องไปทั่วจวนเพราะถูกทุกคนรุมกอดหอมเป็นการใหญ่

กว่าจะผล่อออกมาได้ก็เป็นตอนที่มารดาสังเกตเห็นความประอะเบื้อน บนอาภรณ์ของบุตรสาว ถูกเอ็ดไปนิดหน่อยเป่าฝุ่นก็เข้ามาพาคุนหนูใหญ่ ของตนไปอาบน้ำอาบทำผลัดเปลี่ยนชุดใหม่ แน่หนอว่ากว่าจะอาบน้ำกันได้ หมู่เหลียนชินก็เล่นน้ำจนถูกมารดาที่ผ่านมามาเห็นดูเป็นครั้งที่เท่าไรของวัน ก็ไม่อาจรู้

อย่าเสียเวลานับเลย นับไปนับมาจะยิ่งเหนื่อยใจในความตื้อชน เสียเปล่าๆ

ความวุ่นวายเล็กๆ ก่อตัวขึ้นที่หน้าจวนจนเป็นภาพที่คุ้นชินซึ่งจะเกิดขึ้นทุกๆ ครึ่งปี ช่วงเย็นของวันซำรับใช้ในจวนทำการตรวจดูข้าวของที่ต้องใช้ในการเดินทางเข้าวังหลวงอย่างเบาสบายที่สุด ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนการพักผ่อนของผู้เป็นเจ้าของจวนทั้งห้าชีวิต

เป่าฝุ่นที่ตรวจนับทุกอย่างเสร็จเป็นรอบที่สามมองขบวณธม্মอย่างพอใจ ความจริงแล้วก็ชนของไปเพียงไม่กี่อย่าง เพราะที่ตำหนักหานอมีทุกสิ่งพร้อมอยู่แล้ว ดังนั้นของส่วนมากที่นำไปก็จะเป็นของที่ต้องใช้ในระหว่างเดินทางเท่านั้นเอง

วันต่อมา ยามเช้า³

“อาจวิน อาจวินอยากจะนั่งกับพี่รองหรือไม่” มู่เหลียนชินยิ้มกว้างในตอนเช้าที่เฝ้าตามน้องชาย ตอนนี้อร่ามำเคลื่อนออกจากจวนได้ราวๆ หนึ่งชั่วโมงแล้ว การเดินทางต้องใช้เวลาหลายวัน หากเป็นเมื่อก่อนนางคงเบื่อหน่ายเพราะพี่ชายคนโตมักจะใช้เวลาไปกับการอ่านตำรา แต่สองสามปีให้หลังมานี้มีน้องชายตัวน้อยนี้เป็นสหายคลายเหงา ดังนั้นนางจึงตัดสินใจแล้วว่าช่วยบิดามารดาเลี้ยงน้องเอง

“อ้อ ไม่อยากหรือนั่งตักพี่ใหญ่สบายดีแล้วใช้หรือไม่” เทบจะในทันทีที่เฝ้าออกไป มู่เหว่ยหลงก็ตัวตวยตามองแฝดคนน้อง คราวแรกก็นึกแปลกใจที่ฝาแฝดของเขาไปขอตัวน้องคนเล็กให้มานั่งรถม้าคันเดียวกัน พูดเสียดิบดีว่าจะดูแลน้อง ให้บิดามารดาได้พักผ่อนกันตามลำพัง ยี่ ที่ไหนได้ พอเอาเข้าจริงกลับกลายเป็นพี่ใหญ่เช่นเขาที่ต้องดูแลทั้งน้องคนรองและน้องคนสุดท้อง

“โธ พี่ใหญ่ ก็อาจวินร้องจะอยู่กับท่าน อยากจะอ่านตำรากับท่าน ข้าทำเหมือนท่านไม่ได้นี่ ท่านก็รู้ข้าขาดตำราเรียนขนาดไหน” เด็กหญิงบนอุบอปปด้วยสีหน้าที่เรียกได้ว่าอ้ง่าเตรียมเพลงฤทธิ์ น้องคนเล็กใฝ่รู้ใฝ่เรียนมาตั้งแต่เล็ก จะหนังสือภาพหรือตัวอักษรก็ให้ความสนใจไปเสียหมด อุปนิสัยที่เข้ากันได้ดีเหลือเกินกับหนอนหนังสือเช่นพี่ใหญ่ของนาง

ตอนนี้นางเหมือนเป็นคนเดียวในจวนที่ไม่ชอบอ่านตำรา โชคดีที่นางมีความจำดี อ่านแค่รอบเดียวก็พอจะจำได้บ้าง ไม่อย่างนั้นจะให้อ่านซ้ำสามรอบห้ารอบแบบพี่ใหญ่นางคงไม่เอา ให้อ่านตำรา ลู้ย่อมนั่งช่วยมารดาแยกสมุนไพรยังดีเสียกว่า

“แล้วเจ้าไม่ขาดอะไรบ้าง ตำราไม่เอา งานในจวนก็ไม่เอา วรรณคดีที่มิก็ไม่เคยฝึกฝนทบทวน ป่านนี้ลืมไปหมดหรือยังก็ไม่รู้”

³ ช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. ถึง 10.59 น.

“ไม่-เอา-ไหน” ในขณะที่มู่เหว่ยหลงกำลังพูดอยู่นั้นมู่จวินเจ้อที่เงิบมานานก็เอ่ยขึ้นมาสามคำ เด็กน้อยเพียงแค่อ่านคำซ้ำไปซ้ำมาเพราะยังจำตัวอักษรบางตัวไม่ได้ แต่คำทั้งสามที่หลุดออกมาจากปากนั้นทำเอาพ่คนรองอย่างมู่เหลียนชินหน้าบูดบึ้ง

“เจ้าสาม นี่เจ้าจงใจหรือแค่หัดอ่านตำรากันเน”

“เจ้ารอง อย่าหาเรื่องน้อง”

“พี่รอง โมโห” เถียงกันไปมาน้องเล็กสุดก็เริ่มอแงขึ้นมาบ้างแล้ว มู่เหลียนชินที่เห็นน้องชายทำหน้าเศร้าก็ลืมความหงุดหงิดก่อนหน้านี้ไปจนสิ้น นางรีบแย่งตัวน้องชายมาอุ้ม โอบกอดพลาญลูบหลังแล้วโยกตัวไปมาเบาๆ ซ้ำๆ อย่างใจเย็นที่สุด

“โอ๊ย นะเด็กดี พี่รองปากไม่ดีเอง อาจวินโมโกริพี่รองนะ”

“พี่ใหญ่อ่านตำรา ชำนาญดักพี่รอง” เจ้าตัวเล็กยื่นข้อเสนอ มู่เหว่ยหลงพยักหน้ารับอย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด พี่น้องเอ่ยปากขอ เรื่องที่เราทำให้ได้ เขาก็เต็มใจทำทั้งนั้น มู่เหลียนชินก็เช่นกัน

ตลอดการเดินทางหลายวันจึงกลายเป็นว่าสามคนพี่น้องต่างก็ดูแลกันเอง มู่หยางเงินกับเส้นเตี้ยซิงจึงได้ใช้เวลาทั้งหมดไปกับการเติมความรักให้กันและกัน สองสามมีภรรยาจะได้พบหน้าลูกๆ ก็ตอนเข้าพักในโรงเตี๊ยมเท่านั้น

“ซิงซิง ไกลจะถึงแล้ว ตื่นก่อนเถิด” คนเป็นสามีก้มลงเรียกภรรยา เส้นเตี้ยซิงนั่งอยู่บนตักของเขา สองมือของนางคล้องคอเขาอยู่ แน่นอนว่าการถูกนั่งทับเป็นเวลานานทำให้ขาของเขาชาไปหลายรอบ แต่ชายวัยกลางคนก็ไม่ได้บ่นปากบ่น เป็นหัวหน้าครอบครัว เรื่องเท่านั้นหากทนไม่ได้คงเกินไป

“อือ”

“ซิงซิง ถึงหน้าวังแล้วนะ”

“อือ... ถึงแล้วหรือเจ้าคะ”

“ถึงหน้าวังแล้ว อีกเดี๋ยวคงถึงตำหนัก” ร่างบางพยักหน้ารับคำของ สามีสองสามที่ นางค่อยๆ ขยับแขนแล้วบิดตัวให้คลายความปวดเมื่อย นางคงหลับไปนานพอสมควร และขาของสามีคงขาหรือไม้ก็ตะครวกินไปแล้ว

เส้นตี้ยิงย้ายร่างของตนเองมานั่งบนเบาะนุ่มข้างกายสามี สองมือบีบนิ้วตันทนขาแข็งแรงอยู่ครู่หนึ่งให้คลายความเมื่อยล้า ก่อนจะใช้สองแขนกดอยู่ที่เอวของอีกฝ่ายแล้วเอนศีรษะฟิงท่อนแขนกำยำเอาไว้อย่างออດอ้อน ท่าทางของนางที่คนเป็นสามีได้ได้เห็นว่าเขาจะต้องเป็นคนอุ้มนางลงจากรถม้าแล้วพาเข้าไปพักในตำหนัก

ใช้เวลาไม่ถึงสามเคอร์ธมาก็มาหยุดลงที่หน้าตำหนักหานอ๊ เสียงของเด็กทั้งสามคนดังขึ้นมาเป็นอันดับแรกเมื่อมู่เหลียนชินตะโกนเสียงดังจนถูกพี่ชายอย่างมู่เหว่ยหลงดูเป็นรอบที่สี่ของวัน

“เอ๊ะ ท่านพ่อท่านแม่อุ้มกันอีกแล้ว” ทันทีที่ร่างของมารดาถูกอุ้มลงจากรถม้า มู่เหลียนชินก็รีบวิ่งเข้าไปหาทั้งสอง แต่ติดที่ถูกพี่ชายคนโตดึงรั้งเอาไว้เสียก่อน บิดาหันมาส่งยิ้มให้นางคราหนึ่งแล้วอุ้มมารดาหายเข้าตำหนักไป นางบอกตนเองในตอนนั้นว่าจะไม่เจียดเข้าไปใกล้ห้องนอนของบิดามารดาเด็ดขาด

เมื่อทุกคนต่างพากันเตรียมพักผ่อน มู่เหลียนชินก็กลายเป็นคนเดียวที่ว่างจนไม่รู้จะทำสิ่งใด พี่เป่าฝูก็ต้องช่วยสาวใช้คนอื่นๆ จัดเรียงข้าวของท่านเพยเหิงก็เหมือนรู้ว่าจะถูกนางก่อกวน ไม่รู้หนีหายไปไหนเสียแล้ว พี่ชายก็พาน้องคนเล็กไปนอนพัก ในเมื่อหาคนเล่นด้วยไม่ได้นางคงต้องไปหาที่เที่ยวเล่นสักหน่อย

สองขาเรียวเล็กออกวิ่งไปที่ศาลาหลุนเหวินอันเป็นสถานที่เรียน ไม่เจอกันครึ่งปีไม่รู้ว่าคุณคนเป็นอย่างไรบ้าง ทว่าสำหรับนางแล้วคำว่าทุกคนในที่นี้ไม่นับท่านชายจินชวียนกับคนติดตามสกุลอี้ สองคนนี้ชอบหาเรื่องคนอื่นไปทั่ว ว่าแล้วก็อยากกลับเฝือกด้วยสักหน่อย

มู่เหลียนชินแหวเปลี่ยนชุดเหมือนอย่างที่ทำเป็นประจำ ร่างเล็กยี่มร้า เมื่อเสด็จบุดูจะรู้ใจนางที่สุด ให้คนเตรียมชุดเอาไว้พร้อมสรรพ นางเปลี่ยนครุฑเดียวก็กลับออกมาเป็นคุณชายน้อยมู่เหลียนเซียแล้ว

เด็กหญิงในชุดของบุรุษเดินไปถึงศาลาก็เป็นเวลาเลิกเรียนพอดี นางเดินฝ่าเข้าไปคำนับท่านอาจารย์ บอกกล่าวอีกฝ่ายว่าครั้งนี้นางกับพี่ชายคงจะต้องอยู่ที่นี้ไปอีกหลายปี ซึ่งท่านอาจารย์ก็คงจะทราบเนื่องจากเสด็จบุของนางอยู่แล้ว

ทุกชีวิตในวังหลวงแห่งนี้ไม่มีใครไม่รู้จักครอบครัวสกุลมู่ที่อาศัยอยู่ในตำแหน่งหานอ๋ มู่หยางเจินคนไร้ประโยชน์ผู้นั้นเป็นถึงโอรสองค์โตของฮ่องเต้ ทั้งยังเป็นบุตรบุญธรรมของใต้เท้ามู่ ขุนนางชั้นสองที่มีอำนาจในมือไม่น้อย ฮูหยินอย่างเส้นเตี้ยซิงเองก็เป็นถึงบุตรสาวคนโตของเส้นโม่หาน ขุนนางกรมพระคลังชั้นผู้ใหญ่ที่คนนับหน้าถือตา

ดูผิวเผินผู้คนอาจคิดว่านี่คือโชคติดังสวรรค์เข้าข้าง แต่ในความเป็นจริงแล้วกว่าที่จะมาถึงจุดที่มีความสุขเช่นทุกวันนี้ได้ สองสามีภรรยา กลับต้องเหนื่อยยากมาไม่น้อย และเพราะความทุกข์ยากที่ทั้งสองต่างเผชิญร่วมกันมานั่นเองที่ทำให้คนรอบข้างต่างรู้สึกผิด ไม่เว้นแม้แต่ฮ่องเต้ ผู้ที่เป็นหนึ่งในจุดเริ่มต้นของเรื่องราวเลวร้ายที่ทั้งสองชีวิตต้องพบเจอ

และเพราะเช่นนั้นจึงต้องชดเชยด้วยการดูแลเป็นอย่างดีเหมือนที่เป็นอยู่ในตอนนี้

หลังจากไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบเสร็จนางก็ปล่อยให้ท่านอาจารย์ได้กลับไปพักผ่อน ส่วนตัวนางเองนั้นเดินกลับออกมา ก็พบคนที่ไม่ถูกชะตายืนรออยู่ คิดไว้แล้วไม่มีผิดว่าวันนี้จะต้องได้ลับปากกับท่านชายจินเซี่ยนคนที่ใครๆ ก็เรียกอย่างให้เกียรติว่าองค์ชายน้อย แต่ถ้าจะนับตามความเป็นจริงแล้วเขาเป็นเพียงท่านชายเท่านั้น

พี่ใหญ่เพิ่งจะสอนนางเรื่องลำดับเชื้อพระวงศ์ จินเซี่ยนเป็นพระนัดดาเหมือนนาง เพราะมีบิดาที่ดำรงตำแหน่งกู่ชานเป่ย์จื่อ ทำให้พลอยได้

รับสืบทอดตำแหน่งเป็นเจ้กั้วกงไปด้วย ที่เรียกองค์ชายน้อยกันก็จงเรียก
เพื่อให้เกียรติมากกว่า

“ท่านชายถึงขั้นยื่นรอกคนสามัญชนเช่นข้า น่าแปลกใจยิ่งนัก”

“หือๆ วันนี้คุณชายมู่ของเจ้าไปไหนเสียเล่า ทุกที่ตามติดกันเป็นเงา
ตามตัวไม่ใช่หรือ ปล่อยเจ้ามาคนเดียวเช่นนี้ไม่กลัว...”

“กลัวอะไร”

“กลัวคนติดตามหน้าหวานจะถูกรุมแก้งอย่างไรรเล่า เห็นว่าหวงนัก
หวงหนา ดูลิ ยิงโดก็ยิงมีใบหน้าดังมารวกับสตรี” มือของอีกฝ่ายยื่นมา
จับที่ปลายกางของนางอย่างจาบจ้วง มู่เหลียนชินรีบปิดมือของจินเชวียน
ออกทันที คนผู้นี้ก็ล้าตืออย่างไรมาพุดจาเช่นนี้กับนาง แล้วที่กล่าวพาดพิง
ถึงพี่ชายของนางนั้นอีก คิดจะกล่าวหาว่าพี่ใหญ่ของนางนิยมตัดแขนเสื้อ
อย่างนั้นหรือ

เข็มเล่มเล็กถูกล้วงหยิบออกมาอย่างรวดเร็ว นางตั้งใจใช้เข็มยาซา
ทำให้มือสกปรกข้างนั้นใช้การไม่ได้สักวันครึ่งวัน ดูเอาเถิด ถูกเข็มปักคามือ
ยังไม่รู้สึกตัว จะความรู้สึกเข้าไปถึงไหน เจ้าคนสมองหมู!

“ท่านชาย! นี่มันไม่มากเกินไปหรือ” อี้เซียวเสวี่ร้องเรียกนายของ
ตนพลางรีบเข้ามาดึงเข็มนั้นออก เขาตวาดถามนางเสียงดังหลังจากที่เงียบ
มองเหตุการณ์ทุกอย่างมาตั้งแต่ต้น ในตอนที่เห็นเข็มพิษในมือของนาง จะ
เข้ามาขวางก็ไม่ทันเสียแล้ว ร่างของท่านชายจินเชวียนหมดสติไปต่อหน้า
ต่อตาเขาด้วยความตกใจ

“ก็ไม่มากเกินไป ใครใช้ให้มาถูกเนื้อต้องตัวข้า ทั้งยังพุดถึงคุณชายของ
ข้าในทางไม่ดี”

“แต่เจ้าก็ไม่ควรทำเช่นนี้ ทั้งเจ้าทั้งท่านชายต่างก็ยังเป็นเด็ก พุดจา
ไม่รู้ประสาไปบ้าง แต่เจ้ากับลงมือก่อนเช่นนี้คิดว่าทำดีทำถูกแล้วหรือ เป็น
แค่คนติดตาม แต่กลับกล้ำลงมือทำร้ายท่านชายเช่นนี้ เจ้าคงอยากถูก
ลงโทษใช่หรือไม่”

“แล้วเจ้าเออะไรมาตัดสินว่าข้าควรทำหรือไม่ควรทำ เข็มนั้นก็ไม่ใช่ เข็มพิษเสียหน่อย นายของเจ้าตกใจกลัวไปเองต่างหากถึงได้สลบไป อีกอย่าง... ข้าเป็นคนติดตาม เป็นสามัญชนแล้วอย่างไร เจ้าก็ไม่ต่างจากข้า นักรบรอก”

หลังจากต่อปากต่อคำกับอีกฝ่ายจนพอใจมู่เหลียนชินก็หันหลังเดิน กลับออกมาอย่างไม่ทุกขร้อน มองข้ามความหวังดีที่แฝงอยู่ในคำตานั้นนั้น นางไม่สนว่าท่านชายนั้นจะเอาเรื่องนางหรือไม่ ถึงจะรู้ตัวว่าเป็นฝ่ายผิดที่ลงมือก่อน แต่ใครใช้ให้เขาใจเสาะจนเป็นลมล้มพับไปเช่นนั้นเล่า

“คิดจะหนีอย่างนั้นหรือ!” อี้เซียวเสวี่ที่เห็นนางเดินออกไปก็รีบคว้า ข้อมือของนางเอาไว้ เขาขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจเมื่อข้อมือของอีกฝ่าย ทั้งเล็กและบางราวกับสตรีอย่างที่ท่านชายว่าไว้จริงๆ

“ปล่อย!”

“ข้าจะปล่อยก็ต่อเมื่อเจ้าดูแลท่านชายจนฟื้นเสียก่อน สิ่งที่คุณทำนั้น ไม่ถูกต้อง ถ้ามีสุนัขมาเห่าเจ้า เจ้าก็จะกัดตอบหรือไร”

“นี่! เจ้าว่าข้ากัดกับสุนัขหรือ”

“ข้าเพียงแค่อะเปรียบเทียบ เจ้านั้นแหละเอาอารมณ์เป็นที่ตั้ง ทำคนเจ็บแล้วยังคิดหนี ไร้ความรับผิดชอบ”

“จะ...เจ้านี่! เช่นนั้นก็ปล่อยก่อนสิ ข้าจะได้ดูอาการของเขาได้” อี้เซียวเสวี่มองใบหน้าหวานอย่างลึกลับ ทว่าสุดท้ายก็ยอมปล่อยมือแต่โดยดี มู่เหลียนชินหน้ามึนแต่ก็ยอมทรุดตัวนั่งลงจับชีพจรอีกฝ่ายตามที่มารดา เคยสอน เห็นแก่ทำทางเป็นห่วงอย่างจริงจังนั้นรอกนางถึงยอมตรวจให้ เมื่อพบว่าอีกฝ่ายไม่ได้เป็นอะไรมากนักนอกจากโลหิตที่มือขาวไหลเวียน ไม่สะดวกเพราะเข็มยาชาของนางก็ถอนหายใจออกมา... ใจเสาะเสียจริง

“ก็ไม่ได้เป็นอะไรนี่” ปากก็พูดไป แต่ดวงตากกลมโตนั้นเริ่มสอต่อสง หาทางหนี ที่อี้เซียวเสวี่นั่งลงดูอาการของผู้เป็นนาย กลิ่นหอมจางๆ ของ เด็กชายร่างเล็กทำเอาอี้เซียวเสวี่หลงเคลิ้มไปชั่วขณะ เขามัวแต่หลับตา

สุดมกลิ่นหอมนั้นจนไม่ได้รู้เลยว่ามีคนคิดจะหนี มู่เหลียนชินที่เห็นอีกฝ่ายเปลือยก็ผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งออกจากบริเวณนั้น

นางวิ่งชนคิดว่าไม่มีเหลียวหลังกลับไปมองด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายจะตามนางมาหรือไม่ เมื่อมาถึงที่หมายก็เปลี่ยนชุดกลับมาเป็นสตรีดั้งเดิม ผมผ้าหลุดลุ่ยจนต้องรวบใหม่ ระหว่างรอนางกำนัลทำผมให้นางก็รับเอาผ้าชุบน้ำมาเช็ดหน้าเช็ดตา เช็ดเหงื่อที่ไหลออกมาเพราะการออกกำลัง วันหลังนางจะต้องเอาคืนให้ได้ ถ้าตืออย่างโรมาจับมือถือแขนนาง มันน่าฝังเข็มยาซาไวที่มือสักเล่มสองเล่ม

“เสร็จแล้วเจ้าคะ”

“ขอบคุณนะเจ้าคะ” รอยยิ้มน้อยๆ ถูกส่งไปให้นางกำนัลวัยกลางคนด้วยความจริงใจ นางเดินกลับออกมาที่มุ้งหน้าไปที่ตำหนักหานอื่นที่ แต่ยังไม่ทันพ้นออกจากบริเวณห้องเปลี่ยนชุดก็ถูกคนแปลกหน้าเรียกเอาไว้

“คุณหนูมู่ จะรีบไปที่ใดหรือ”

“ท่านเป็นใครกัน ข้ารู้สึกเหมือนคุ้นหน้าแต่นึกไม่ออก”

“เรียนด้วยกันแต่กลับจำข้าไม่ได้หรือนี่ ข้าแซ่กัว มีนามว่าเจิ้งเหลียง” เมื่ออีกฝ่ายกล่าวมาเช่นนั้นมู่เหลียนชินก็ตกใจจนตาโต มีคนรู้ความลับของนางแล้ว จะทำเช่นไรดี ถ้าความแตกนางคงเรียนต่อไม่ได้ จะให้เสด็จไปออกหน้าก็ไม่ดี นางยังอยากเรียนกับพี่ใหญ่อยู่นะ

“ไม่ต้องตกใจไป ข้าเก็บความลับมาห้าปี และจะเก็บต่อไป วันนี้แค่อยากนำของมาคืน” ร่างสูงก้าวเข้ามาประชิดตัวเด็กหญิง คนผู้นี้ตัวสูงกว่าพี่ชายของนางเล็กน้อย ในมือของเขาถือปิ่นอยู่หนึ่งอัน และนางจำได้ดีว่ามันคือปิ่นของมารดาที่นางทำหล่นหายไปเมื่อห้าปีก่อน ไม่คิดเลยว่าจะอยู่ที่คนผู้นี้

กัวเจิ้งเหลียงปักปิ่นลงบนมวยผมของนางอย่างเบามือ เสร็จก็ถอยออกไป เขาส่งยิ้มมาให้นางจึงยิ้มตอบเป็นการขอบคุณ นางจะเอาไปให้มารดาดูว่านางหาปิ่นเจอแล้ว มารดาของนางต้องดีใจแน่

“ไม่ทราบว่าคุณหนูกำลังจะกลับตำหนักหานอีใช่หรือไม่”

“ถูกแล้ว ข้ากำลังจะกลับ ตอนนี่คงต้องขอตัวก่อน...”

“ให้ข้าเดินไปส่งได้หรือไม่” อีกฝ่ายเอ่ยขอคล้ายอยากจะมีเวลาออกไปอีก

“ท่านจะเดินไปส่งข้าหรือ ไม่ต้องหรอก ข้าไปเองได้ ตอนมาข้าก็มาคนเดียว เหตุใดจะกลับคนเดียวไม่ได้” นางเอ่ยปฏิเสธก่อนจะก้มศีรษะคำนับเล็กน้อยแล้วหันหลังเดินออกมาอย่างรวดเร็ว ไม่รอให้อีกฝ่ายได้พูดอะไรอีก นางคิดว่ากัวเจ๋งเสียงกำลังมองนางด้วยสายตาแปลกๆ เขาเป็นคนดี แต่ก็มีอาการเจ้าเล่ห์แฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น ถึงนางจะยังเด็ก แต่นางดูคนไม่ผิดแน่นอน

ตำหนักหานอี

ร่างสูงโปร่งของมู่เหย่หลงยืนกอดดอกพิงเสาดันใหญ่อยู่ที่ด้านหน้าตำหนัก หลังจากพาน้องชายคนเล็กเข้าไปพักผ่อนก็พบว่าน้องสาวจอมซนของเขาหายไป สอบถามจากคนของบิดาจึงทราบว่าเห็นนางเดินออกจากตำหนักไปด้านนอก หากเขาไม่ผิดนางคงจะไปที่ศาลาเรียน

เด็กคนนี้จะไปไหนก็ไม่เคยบอกกล่าว ถึงบิดาจะฝึกการต่อสู้ให้นางบ้างแล้วก็เชื่อว่าเธอจะปลอดภัย นางยังคงเป็นน้องสาว เป็นแค่เด็กในสายตาของเขา ขนาดแค่บาดเจ็บเล็กน้อยยังร้องห่มร้องไห้ให้เขาช่วย หากเกิดอันตรายมากกว่านั้นแล้วเขาไปช่วยไม่ทันแล้วจะทำอย่างไร

ตอนนี้ทุกคนในวังต่างก็รู้ดีถึงสถานะของสกุลมู่ ทุกคนรู้แล้วว่ามู่หยางเงินแท้จริงคือโอรสของฮ่องเต้ ส่วนเขาและน้องๆ ก็มีศักดิ์เป็นหลานในสถานการณ์ที่แผ่นดินยังไร้องค์รัชทายาทเช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดอันตรายได้ทุกเมื่อ ทุกคนต่างก็อยากเป็นใหญ่ ไม่มีใครไว้วางใจใคร โดยเฉพาะกับครอบครัวสามัญชนที่ได้อยู่อาศัยในวังเช่นครอบครัวของเขา

“มู่เหย่ลิ้นชิน” เสียงทุ้มเอ่ยเรียกขึ้นตอนที่ร่างของน้องสาวแอบย่อง

เข้าตำหนัก คนถูกเรียกสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจเพราะไม่คิดว่าจะถูกพบเห็น ตอนเดินเข้ามานางก็เห็นแค่เสาต้นหนึ่ง ไม่คิดว่าหลังเสาจะมีพี่ชายของนางยืนรออยู่

“พี่ใหญ่ มะ... ไม่นอนพักหรือเจ้าคะ”

“ไปซุกซนที่ใดมา” ดวงตาคมทอดมองน้องสาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ปีนบนศีรษะที่เพิ่มมาหนึ่งอันนั้นสะดุดตาเขาเป็นครั้งแรก ทรงผมของนางดูเรียบร้อยจนผิดปกติ นางคงไปหาท่านอาจารย์มาจริงๆ นางกำนัลของเสด็จปู่คงจะช่วยเปลี่ยนชุดและทำผมใหม่ แต่ปิ่นที่เพิ่มมานั้นนางเอามาจากที่ใด

“ไปที่ศาลาหลุนเหวินเจ้าคะ แล้วก็...”

“ก็อะไร”

“คือ... ข้า... ข้ากับท่านชายจินเชวียนมีเรื่องกันนิดหน่อย แล้วข้าก็ใช้เข็มยาชากับเขา จนเขาตกใจแล้วหมดสติไป” ร่างเล็กค่อยๆ เล่าบอกพี่ชาย ริมฝีปากเปลือยขบเม้มเข้าหากันด้วยไม่รู้วาทายใต้โบหน้านั่งเรียบนั้นกำลังรู้สึกเช่นไร แต่ดูจากสายตาแล้วคงใกล้จะถูกดูเต็มที... จะหนีออกไปจากตรงนี้ได้อย่างไรนะ บางทีนางควรจะรีบพูดอะไรออกไปอีกสักหน่อยเพื่อพี่ใหญ่จะเห็นใจ

“ตะ...แต่ข้าไม่ได้เริ่มก่อนนะเจ้าคะ ก็ท่านชายนั้นมาลั้มผัสข้า ข้าก็เลย... ทำให้มือข้างนั้นของเขาจนใช้การไม่ได้ชั่วคราว”

“มันลั้มผัสส่วนไหนของเจ้า!” น้ำเสียงที่ฟังดูแข็งกร้าวกว่าปกติทำเอาเสียวสันหลังวาบ จนเผลอถอยหลังไปอีกก้าว นางอึ้งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบออกไป

“แค่ปลายกางเจ้าคะ” มู่เหลียนชินหลุบตาลงต่ำ นางรู้ว่าสิ่งที่ทำมันผิด นางทำเกินไปที่ลงมือกับอีกฝ่ายเช่นนั้น และตอนนี้เวรกรรมคงตามมาทันแล้ว พี่ใหญ่คงไม่ปล่อยนางไปง่ายๆ เป็นแน่

พี่ชายของนางคงไม่โง่ขนาดที่ว่าจะไม่รู้วาทายอีกฝ่ายลั้มผัสนางเช่นไรบ้าง

ล้มผลิตที่คางก็ทำได้อย่างเดียวเท่านั้น นี่ขนาดแค่เรื่องของท่านชายจินเซวียนคนเดียว พี่ชายของนางยังโกรธขนาดนี้ หากบอกว่าถูกคนติดตามสกุลอื่นนั้น จูดกระซอก มีหวังต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่โตแน่นอน ไหนจะเรื่องคุณชาย กัวเจิ้งเหลียงนั้นอีก

“ไปล้างหน้าล้างตาให้สะอาด ส่งเข็มทั้งหมดมาให้พี่ด้วย”

“เข็มของข้า... พี่ใหญ่จะเอาไปทำอะไรเจ้าคะ”

“...”

“กะ...ก็ได้เจ้าคะ” เมื่อพี่ชายไม่ยอมตอบ ทั้งยังส่งสายตากดดันมา ให้ นางเลยจำต้องล้วงหยิบเข็มพิษทั้งหมดออกมาส่งให้พี่ชายแต่โดยดี หมูเหลียนชินเดินกลับเข้าไปล้างหน้าล้างตาตามที่พี่ชายเอ่ยสั่งไว้ก่อนหน้านี้ ในขณะที่หมูเหว่ยหลงนั้นรีบเดินไปที่ห้องสมุนไพรอย่างรีบร้อน

เข็มเล็กๆ หลายสิบเล่มถูกวางลงบนผ้าสีขาวสะอาด มือหนาเปลี่ยนไปหยิบโถรงบดยาและสมุนไพร จัดการบดสมุนไพรแห้งจนละเอียด ใส่ น้ำสะอาดและหยดพิษลงไปอีกหยดสองหยด เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้วก็ เทน้ำที่ได้จากการรวมส่วนผสมทั้งหมดลงในถ้วย นำเข็มชุดใหม่มาจุ่มลงไป

เข็มพวกนี้เขาสั่งทำด้วยตนเอง มีขนาดเล็กมาก แต่ภายในมีลักษณะ กลวงยาวและกว้างจนสามารถจุพิษได้เยอะกว่าเข็มพิษปกติถึงสองเท่า ต่อ ไปเขาจะไม่ยอมให้น้องสาวต้องถูกล้วงเกินเช่นนี้อีก แคเข็มยาขามันน้อย ไป มันต้องเป็นเข็มพิษนี้ต่างหาก รับรองไม่ถึงตาย แต่อวัยวะส่วนนั้นคง ใช้งานได้ไปหลายวัน

คิดแล้วก็ยิ่งโกรธ ท่านชายจินเซวียนนั้นดูเหมือนจะไม่พัฒนาขึ้นบ้าง เลย ยิ่งเติบโตก็ยิ่งกลายเป็นอัมพาตเข้าไปทุกที หาเรื่องคนนั้นคนนี้ไปทั่ว หรือบางทีอาจจะถึงเวลาต้องทำอะไรสักอย่าง...

ทั้งที่รู้ว่าสิ่งที่กำลังทำนั้นผิดที่ทำเกินกว่าเหตุ แต่เขาทนให้ใครมา กลั่นแกล้งน้องสาวไม่ได้จริงๆ ท่านชายจินเซวียนโตเกินกว่าจะใช้คำว่าแค่

เด็กเล่นกันแล้ว ถูกจับเข้าเรียนมาหลายปีก็ควรจะแยกแยะได้เสียที่ว่าควร
วางตัวเช่นไร ต่อให้อีกฝ่ายจะต่ำต้อยกว่า ก็เชื่อว่าคนที่ไปถึงท่านชายจะ
รังแกใครอย่างไรรู้ได้

“พี่ใหญ่ ข้าล้างหน้าล้างตาตามคำสั่งแล้ว ข้ามาขอเข็มของข้าคืน”
เสียงของผู้เป็นน้องสาวดังขึ้นที่หน้าประตู มู่เหยี่ยวหลงพยักหน้าตกลง ก่อน
จะเช็ดทำความสะอาดเข็มทั้งหมดแล้วส่งคืนให้อีกฝ่าย ดวงตามยังคง
จ้องคนที่ยื่นมือออกมารับของไปไม่ว่างตา

“พี่ใหญ่...”

“เข็มมีสามชุด เข็มเปล่า เข็มยาชา และเข็มพิษ”

“...เข็มพิษหรือเจ้าคะ”

“เข็มเปล่าเอาไว้ใช้หากเกิดเหตุเช่นวันนี้ขึ้นอีก หากถูกรังแกแต่ไม่ถึง
กับบาดเจ็บก็ใช้เข็มยาชา ส่วนเข็มพิษควรใช้เมื่อใดเจ้ารู้หรือไม่ว่าง”

“หากไม่ร้ายแรงจริงๆ ข้าจะไม่ใช้เข็มพิษทำร้ายใครเจ้าคะ”

“ดี ส่วนเรื่องท่านชายจินเชวี่ยนพี่จะจัดการให้เอง เจ้าอยู่ให้ห่างเขา
เอาไว้ก็พอ เขาเป็นใคร มีตำแหน่งอะไร เจ้าจะทำร้ายเขาเช่นนี้ไม่ได้ หรือ
ต่อให้ไม่มีเรื่อง ฐานะเจ้าก็ไม่ควรทำร้ายเขาเกินกว่าเหตุ หากเขาจะเอาผิด
ขึ้นมา ต่อให้เป็นสติปัญญาช่วยเจ้าไม่ได้หรอกนะ”

“เจ้าคะ... ข้าจะไม่ทำเช่นนั้นอีก”

“นอกจากเรื่องนี้แล้วก็มีอีกเรื่อง พี่คิดว่าเจ้าควรเรียนวรยุทธ์จากท่าน
พ่ออย่างจริงจังได้แล้ว” เขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง ส่วนคนฟังก็ได้แต่
ยืนทำหน้าเฉยๆ นางพองจะมีทักษะการป้องกันตัวอยู่บ้าง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้
ว่านั่นอาจจะยังไม่มากพอ ลำพังแค่การใช้เข็มพิษไม่สามารถทำได้อย่าง
ต่อเนื่อง หากใช้จนหมดนางก็เหลือเพียงมือเปล่าเท่านั้น

“หากพี่ใหญ่เห็นว่าดีข้าก็จะเรียนเจ้าคะ แต่แค่พอเอาตัวรอดได้นะ
เจ้าคะ”

ถึงนางจะซุกซนเหมือนลิงเหมือนค่างก็เชื่อว่าชอบการต่อสู้ สำหรับ

นางแล้วการต่อสู้เป็นสิ่งที่จริงจังเกินไป เป็นเรื่องที่น่าว่าอันตรายจนอาจเกือบถึงชีวิต ซึ่งไม่เหมาะกับนิสัยของนางเลย นางแค่ชอบเล่นสนุก ไม่ชอบเจ็บตัว ไม่ได้เลิศจรณชอบทำแข่งทำสู้ นางแค่... หุนหันพลันแล่นไปบ้างเท่านั้น

“ได้ จะเรียนแค่นั้นก็ได้ อย่างไรก็ตามเสียใจก็ต้องเรียนการใช้อาวุธกับท่านอาจารย์อยู่ดี”

“พี่ใหญ่” มู่เหลียนชินเรียกพี่ชายเสียงอ่อน นางทำหน้าราวกับจะร้องไห้ออกมาอย่างไรรายนั้น คำว่าอาวุธนั้นครอบคลุมถึงอะไรบ้าง ลำพังกระบี่ ดาบ หรือธนู นางอาจจะพอฝึกได้ แต่ของอย่างอื่น เช่น ทวน กระบอง หงา นางจะไม่มีเรี่ยวมีแรงยกได้อย่างไร แกร่งงาญก็ยากแล้ว

วันนี้ไม่น่าหาเรื่องใส่ตัวเลยจริงๆ หากอยู่ที่ตำหนักไม่ไปเที่ยวชนก็คงไม่เกิดเรื่อง นี่ขนาดพี่ชายนางรู้แค่คนเดียวยังเป็นเช่นนั้น หากบิดาหรือเสด็จปู่รู้เข้าจะทำอย่างไร นางไม่ถูกกักบริเวณให้อยู่ในตำหนักตลอดชีวิตหรอกหรือ

“ไม่ต้องทำหน้าเช่นนั้น ในสายตาคณอื่นๆ เป็นสตรีแล้วรู้หนังสือก็มากเกินพอแล้ว พี่อุตสาหะไม่บอกท่านพ่อท่านแม่ หากไม่ยอมฝึกก็ไม่ต้องเข้าเรียนอีก”

“ข้าจะเรียนเจ้าคะ ข้ายอมฝึกก็ได้ พี่ใหญ่ไม่ต้องมาพูดเรื่องแบ่งแยกสตรีบุรุษกับข้าเลย ข้าเคยบอกไปแล้วว่าข้าไม่สนใจ มีความรู้สึกดี ข้าไม่เข้าใจทำไมบุรุษถึงไม่ชอบให้สตรีอ่านออกเขียนได้ ไม่ให้ยุ่งการบ้านการเมือง กลัวอะไรกันนัก ขนาดที่สำนักยังไม่จำกัดหญิงชายเลย ท่านพ่อพูดเสมอว่าคนทุกคนหากฝึกฝนย่อมมีความสามารถขึ้นมาได้ ชายหญิงไม่ใช่สิ่งที่เป็นข้อจำกัด แต่มันคือข้ออ้างของคนที่ไม่ยอมรับความเท่าเทียม ขนาดท่านแม่ยังเคยชนะการประลองได้เลยนะเจ้าคะ”

“พูดในนี้เจ้าพูดได้ สิ่งที่ท่านพ่อสอน พี่ใหญ่เองก็เข้าใจและเห็นด้วยไม่ต่างจากเจ้า แต่อย่าไปพูดให้คนภายนอกฟังเชียวนะ แคว้นของเราเป็น

เช่นนี้มายาวนานตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ สำหรับพี่ พี่เข้าใจในความคิดของ
เจ้า แต่สำหรับคนอื่น เขาจะคิดว่าเจ้ามีความคิดแตกแยก เจ้าอาจจะเป็น
อันตราย เจ้าก็เห็นว่าสตรีนั้นถูกวางให้มีหน้าตาอย่างไร”

“ข้าก็ไม่ได้จะเอาไปพูดที่ไหน มดตัวเล็กๆ อย่างข้าจะไปรู้อะไรมด
ทั้งฝูง คนทั้งแคว้น ก็แค่ฝึกวรยุทธ์จะไปทำอะไร” มู่เหลียนชินพ่นลม
หายใจพิศพดอย่างไม่พอใจ แต่ก็ยอมรับว่าสิ่งที่พี่ชายกล่าวมานั้นถูกต้อง
ตั้งแต่อดีตที่สตรีถูกวางให้เป็นผู้ที่คอยดูแลอยู่เบื้องหลัง ส่งเสริมบุรุษผู้เป็น
คู่ครองและเลี้ยงดูลูกๆ คอยอยู่ที่เรือน ที่มีความรู้ความสามารถน้อยก็
มักจะเป็นพวกนางในและหมอหญิงในวัง

ถึงนางจะไม่พอใจกับความคิดเช่นนี้นักแต่ก็ทำสิ่งใดไม่ได้ นางเพียง
แค่เชื่อว่าถ้ามีโอกาส จะหญิงหรือชายก็ประสบความสำเร็จและเป็นผู้ที่
เก่งกาจได้ทั้งนั้น และนางก็จะเป็นหนึ่งในนั้นให้ได้ ให้ทุกคนได้รู้ว่าสตรีก็
แข็งแกร่งได้ไม่ต่างจากบุรุษ!

เวลาต่อมา

“ฮือ... ไม่เอาแล้วเจ้าคะ ข้าไม่อยากฝึกแล้ว” เด็กหญิงหุดตัวนั่งลง
กับพื้น ปากก็ร้องประท้วงบิดาที่กำลังฝึกการต่อสู้ให้ ต่อให้พันผ้าติดอย่างไร
นางก็ยังเจ็บอยู่ดี นี่ขนาดแค่ฝึกการต่อสู้ด้วยมือเปล่านางยังเบียดได้ถึงขนาด
นี้ ทั้งเจ็บทั้งปวดตามแขนตามขาไปหมด

“นี่แค่เริ่มต้นเท่านั้น เจ้ายังต้องฝึกหนักกว่านี้อีกมาก” มู่หยางเจิน
นั่งลงที่ข้างกายบุตรสาว หลังจากฝึกวรยุทธ์ขั้นพื้นฐานให้นางเมื่อหลาย
ปีก่อนก็ไม่เคยฝึกกันอีก เป็นธรรมดาที่นางจะรู้สึกเหนื่อย และบอกได้เลย
ว่าหลังตื่นนอนในวันพรุ่งนี้ก็จะยิ่งทวีความปวดล้าตามกล้ามเนื้อ ในส่วนนี้
คงต้องให้สุหยินคนงามของเขาช่วยปรุงยาให้

“ยังมีหนักกว่านี้อีกหรือเจ้าคะ” มู่เหลียนชินหน้าหงายยิ่งกว่าเดิม สอง
มือบีบนิ้วตามแขนของตนเอง ท้วงถามไปอย่างนั้นทั้งที่พี่พอจะเคยเห็น

การฝึกจริงๆ ของคนในลำนกมาบ้างแล้ว นางถอนหายใจเอือกใหญ่ ในขณะที่บิดาช่วยนวดขาทั้งสองข้างให้คลายความเมื่อยล้า คงจะดีกว่านี้ถ้า นางให้มารดาฝังเข็มให้ แต่มารดาพักผ่อนอยู่ และนางก็ไม่อยากרבבวณ คงได้แต่รอเสียแล้ว

จากนี้คงต้องตั้งใจฝึกฝนให้ดี แล้วก็ต้องลองไปซ้อมดาบซ้อมธนู ก่อนจะเริ่มเรียนกับท่านอาจารย์ด้วย ไม่เช่นนั้นนางคงได้ขายชีหน้าคนอื่นๆ นางไม่ยอมให้ร่างกายที่เป็นสตรีมาเป็นข้อจำกัดแน่ ถึงแม้ตอนนี้ความ ชี้เกียจของตัวเองจะกำลังเล่นงานด้วยการแสดงความเจ็บปวดของ ร่างกายออกมาก็เถิด หากฝึกเป็นประจำคงจะดีขึ้น

“เดี๋ยวก็ดีขึ้น อดทน แล้วเจ้าจะผ่านมันไปได้เอง” มู่หยางเงินลูบ ศีรษะของบุตรสาวเบาๆ วันที่ที่ต้องฝึกให้นางอย่างจริงจังเพราะคนของเขา เข้ามารายงานถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เพยเหิงที่ถูกส่งไปคอยติดตามก็เล่าทุก เหตุการณ์ไม่ขาดตกบกพร่อง และเขาได้ตักเตือนผ่านทางองค์ชายเก่าแล้ว ว่าให้อบรมท่านชายจินเชวียนให้ดี เพราะครั้งหน้าเขาคงไม่ไว้หน้าอีก และ แน่แน่นอนว่าอีกฝ่ายรู้ดีว่านี่ไม่ใช่การข่มขู่

แม้จะยอมปิดหูปิดตาแสร้งไม่รู้ว่บุตรสาวแอบปลอมตัวเป็นบุรุษ เพื่อเข้าเรียนกับพี่ชาย แต่ก็เชื่อว่าเขาจะปล่อยให้ใครมาทำอันตรายนางได้ เขามีบุตรสาวแค่คนเดียว ทั้งรักทั้งหวงยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด หากนางยังถูก หาเรื่องไม่เลิกราเช่นนี้ ผู้เป็นบิดาก็ควรจะเป็นผู้ลงมือจัดการเรื่องนี้ด้วย ตนเอง

ยามโหยว⁴ ตำนกหานอี้ยามนี้ดูจะวุ่นวายและมีคนพลุกพล่านมาก เป็นพิเศษ ชั้นที่นางกำนัลเดินเข้าออกกันวุ่นวายเพื่อเตรียมสำหรับ หกชีวิต นึ่งประจำที่ของตนเพื่อกินอาหารมื้อเย็น ครั้งนี้ผู้เป็นฮ่องเต้ นั่งอยู่กึ่งกลาง

⁴ ช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. ถึง 18.59 น.

และถูกขนาบด้วยหลานชายหญิงทั้งด้านซ้ายด้านขวา ชั้นที่และนางกำนัล ถูกไล่ให้ออกไปอยู่ด้านนอกเพื่อความเป็นส่วนตัว บรรยาการในยามนี้จึงไม่ต่างจากการนั่งกินอาหารของครอบครัวสามัญชน

“เสด็จปู่ กินผักกะเพรา จะได้แข็งแรง” เด็กหญิงคืบผักใบเขียวที่อยู่ในจานให้ผู้เป็นปู่ ริมฝีปากบางจิกยิ้มหวานคล้ายจะเอาใจ แต่กลับถูกรู้ทันว่านางกำลังโยนของที่ไม่ชอบให้อีกฝ่ายกินแทน

“ของปู่มีเยอะแล้วเสียด้วยสิ” ฮองเต้ผู้เจ้หวังห่วยเอ๋อขึ้นพลางอมยิ้มน้อยๆ มู่เหลียนชินยิ้มเหี้ยเมื่อสัมผัสได้ว่าถูกอีกฝ่ายรู้ทัน นางค่อยๆ คืบผักชิ้นนั้นกลับมาก่อนจะมองไปรอบๆ ทุกคนยังกินอาหารกันตามปกติ แต่บังเอิญเกินไปหรือไม่ที่ทั้งบิดามารดาและพี่ใหญ่ของนางกำลังกินผักจากจานเดียวกับนาง

เด็กหญิงเม้มปากเข้าหากันแน่น ปกติแล้วนางมักจะกินผักชนิดอื่นได้หมด แต่กับผักใบเขียวนี้นางว่ามันขมจนไม่อยากจะกิน ขมเหมือนยาของมารดาไม่มีผิด แต่ทำไมทุกคนถึงกินเข้าไปด้วยท่าทีที่เอร็ดอร่อยขนาดนั้นกัน จะว่าผักนี้รสชาติดีก็ไม่ใช่เสียหน่อย

“พืชผักที่นำมาทำอาหารพวกนี้ทั้งสดและใหม่ สงสารชาวบ้านที่ยากจน เก็บผักดีๆ มาขาย เก็บผักเน่าไว้กินประทังชีวิต” คนที่นั่งเคียงมานานเอ๋อขึ้นพลางคืบอาหารเข้าปาก เป็นอีกครั้งที่มู่เหลียนชินต้องเงยหน้าขึ้นมองพี่ชายคนโต ความจริงแล้วที่เมืองนางหลิวก็พอจะเคยเห็นอยู่ บางครั้งผักที่มีร่องรอยถูกหนอนถูกแมลงเจาะ ทั้งที่มีใบสดใบเหลืองก็ถูกนำมาทำอาหารเพื่อให้ครอบครัวได้มีกิน

หนึ่งในสหายของนางก็เป็นคนยากจน มักสวมชุดขาดๆ ดูขอมข่อ มารดายังช่วยมอบชุดสำหรับสวมและข้าวของเครื่องนุ่งห่มให้อีกฝ่ายบ่อยๆ เดิมทีนางคิดเพียงแต่จะเล่นสนุกกับสหายไปวันๆ ทว่ามาตอนนี้ก็พอจะคิดได้บ้างแล้ว ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีกิน มีชีวิตสุขสบาย คนลำบากอยู่ใกล้ตัวนางแท้ๆ นางยังไม่เคยสังเกต หากเมื่อครู่พี่ใหญ่ไม่พูดนางก็คงไม่ได้สนใจเรื่อง

รอบตัวต่อไป หรือบางทีนางควรจะเริ่มจริงจังกับชีวิตเสียบ้าง

ขนาดพี่ใหญ่เกิดก่อนนางแค่นี้ไม่ถึงหนึ่งขวบยามยังมีความคิดเป็น
ผู้ใหญ่ได้ถึงเพียงนี้ แต่นางกลับยังทำตัวเหมือนเด็ก เอาแต่เที่ยวเล่นชน
เพื่อความสนุกสนาน เอาตัวรอดก็ไม่ได้ มีปัญหาขึ้นมาที่ใครก็ต้องคอยรอ
ความช่วยเหลือจากพี่ใหญ่อยู่ตลอด นางเป็นฝาแฝดที่ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ

“ไม่เห็นยากเลย ข้าจะกินให้หมดนี่แหละคอยดู” มู่เหลียนชินพึมพำ
ออกมา ก่อนจะลงมือกินอาหารส่วนของตนเองจนหมดเกลี้ยง คนอื่นๆ ที่
ลอบมองอยู่พากันยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าเจ้าเด็กจอมชนเริ่มเข้าใจในสิ่ง
ที่พวกเขาต้องการสอนแล้ว จะดัดไม้ก็ต้องดัดตอนยังเป็นไม้อ่อนดัดง่าย
เช่นนั้น

“จริงสิ วันนี้มีเสี้ยวหลงเปาใส่หมูสับกับกลิบบัวด้วยไม่ใช่หรือเจ้าคะ
ท่านพี่” หลังจากปล่อยให้บุตรสาวกินจนเกือบจะอิ่ม เส้นเตี้ยซิงก็เอ่ยขึ้น
ปกติแล้วนางจะให้คนทำเป็นของว่าง แต่วันนี้บุตรสาวของนางหายไป
เที่ยวเล่นอยู่ครึ่งค่อนวัน จึงต้องยกมาเสริมกับมือเย็นแทน

มู่เหลียนชินที่ได้ยินชื่ออาหารที่ตนโปรดปรานก็ตาหวานทันที นางหัน
ซ้ายมองขวาเพื่อดูว่าเมื่อไรคนจะยกเข้ามา ท่าทางของนางทำเอาเสด็จบู๊ที่นั่ง
อยู่ข้างๆ หลุดหัวเราะออกมา ก่อนจะยกมือขึ้นลูบศีรษะหลานสาวเบาๆ สอง
สามครั้ง ดูเหมือนนางจะเพลอเสียมารยาทออกไปแล้ว โชคดีที่ไม่มีใคร
ตำหนิอะไร แต่ทำไมทุกคนถึงมองนางแล้วส่ายหน้าเล่า นางก็แค่อยากกิน
ของโปรดเร็วๆ เท่านั้นเอง

รอไม่นานนักเสี้ยวหลงเปาร้อนๆ ก็ถูกยกมาวาง แนนอนว่านางได้
กินส่วนของพี่ใหญ่ แต่ไหนแต่ไรก็เป็นเช่นนั้นเสมอ ทุกครั้งที่มิเสี้ยวหลงเปา
ใส่หมูสับกับกลิบบัวพี่ชายของนางก็จะยกให้นางกินทั้งหมด ไม่รู้เพราะ
ไม่ชอบหรือเพราะเห็นว่านางชอบกินกันแน่ จึงได้ยกให้กันทุกครั้งไป

มื้ออาหารที่อร่อยที่สุดมื้อหนึ่งผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว คำคินนี้
มู่เหลียนชินกับน้องชายคนเล็กพากันออดอ้อนจนผู้เป็นปู่ยอมค้ำที่ตำหนัก

ด้วย ส่วนพี่ชายคนโตอย่างมู่เหว่ยหลงนั้นแยกไปนอนห้องของตนเองเหมือนอย่างเคย จะให้ขึ้นไปนอนเบียดกันสี่คนคงไม่เหมาะนัก และเขาก็คิดว่าตนเองโตแล้ว ควรนอนคนเดียวได้เสียที

“เสด็จปู่ หลานอยากฟังบันทึกการเดินทางอีกพะยะค่ะ” มู่จวินเจ้อ หลานชายคนเล็กเอ่ยขอพลาถะพริบตาปริบๆ สามร่างสามชีวิตนอนอยู่บนเตียงเดียวกันในห้องของตำหนักหานอี้ คนเป็นพี่สาวที่เห็นน้องชายเริ่มขอให้เสด็จปู่อ่านเรื่องบันทึกน่าเบื่อก็ถอนหายใจออกมาทันที นางไม่เห็นว่าจะสนุกตรงไหน บันทึกเดินทางที่คนเขียนชอบพรรณนาบทกลอนพรา่เพื่อเติมไปด้วยปรัชญาคำคิดและการใช้ชีวิต นางฟังแล้วจะหลับทุกครั้ง ไม่รู้ทำไมน้องชายถึงชอบฟังนัก

เมื่อเสียงทุ้มปนแหบแห่งของเสด็จปู่เริ่มอ่านบันทึกการเดินทางตามคำขอของหลานชาย มู่เหลียนซินก็แทบจะหลับไปตั้งแต่ยังอ่านไม่ทันจบหน้าแรก คนนอนตรงกลางอย่างมู่เจี๋ยหวังเหว่ยหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนที่เขาจะเริ่มอ่านต่อไปจนหลานชายผล็อยหลับไปอีกคน เด็กน้อยสองคนสวมกอดผู้เป็นปู่เอาไว้แน่นท่ามกลางอากาศหนาวเย็นในยามค่ำคืน

ชายที่ใกล้เข้าสู่วัยชราหันมองหลานสาวอีกครั้ง มองอย่างไรก็ไม่มีความหวังจะได้เป็นแม่ทัพนายกอง ทั้งชอบเที่ยวชน ไม่ชอบกฎเกณฑ์ ไม่ชอบการปกครอง ปรัชญาอะไรนางก็ไม่เอา ดูท่าตอนเด็กๆ ที่ให้นางเสี่ยงทายนั้น ผลคงจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญ นางหยิบป้ายคำสั่งทหารก็จริงแต่คงไม่ใช่เพราะจะได้รับตำแหน่งทางการทหารกระมัง

วันต่อมา

“เสด็จปู่ต้องตื่นแต่เช้าออกจากราชการทุกวัน คงจะเหนื่อยแยะ” มู่เหลียนซินบ่นออกมาในขณะที่นางกับพี่ชายกำลังเดินไปที่ศาลาเรียน เมื่อเช้านางจ้วเงียตื่นขึ้นมาเพราะเสด็จปู่ขยับตัวลุกขึ้นจากเตียงนอน ตั้งแต่จำความได้ก็เป็นเช่นนี้ คนเป็นฮ่องเต้จะต้องตื่นนอนตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสว่าง

ออกว่าราชการจนถึงช่วงสาย จากนั้นก็สะสางราชกิจทั้งวัน แค่อิดนางก็เหนื่อยแทนแล้ว

“ทุกคนย่อมมีหน้าที่ของตนเอง เจ้าก็ด้วย”

“พี่ใหญ่ ข้าก็ทำหน้าที่อยู่เนืองๆไรเจ้าคะ” นิ้วเรียวยาวชี้ที่ชุดของตน ชุดของบุรุษ ในเวลานี้พร้อมที่จะเข้าเรียนแล้ว

“อย่างไรเสียช่วงบ่ายเจ้าก็ต้องเรียนงานของสตรี ตอนเย็นก็ฝึกวรยุทธ์กับท่านพ่อ เตรียมตัวให้ดีเถิด” มู่เหว่ยหลงเอ่ยย้ำเตือนก่อนจะเดินนำหน้าเข้าไปนั่ง ปล่อยให้ห้องสาวถอนหายใจพิศพิศด้วยความขัดใจ ใบหน้าบึ้งตึงเพียงแค่อิดถึงสิ่งต่างๆ ที่ต้องเรียนเพิ่มเข้ามา จะหนีเรียนก็ไม่ได้เสียด้วย

“ฮะ!” เพราะมัวแต่หงุดหงิดใจจึงไม่ทันได้มอง ร่างของมู่เหลียนชิน เสียหลักจนเกือบล้มลงเมื่อนางเดินชนโต๊ะไม้สำหรับนั่งเรียนเข้า ตากลมโต หลลบลงด้วยความตื่นตกใจเมื่อคิดว่าคงล้มกระแทกพื้นแน่นอน คงได้ อับอายเหล่านี้อย่างไร และคนติดตามเป็นแน่

“หือ?” ร่างบางส่งเสียงในลำคอเมื่อสุดท้ายตนเองก็ไม่ได้ล้มลงไปอย่างที่คิด นางค่อยๆ ล้มตามอง แขนทั้งสองข้างถูกจับเอาไว้คนละฝั่ง รู้สึกถึงท่อนแขนแข็งแรงที่รองอยู่ที่แผ่นหลังของตนเอง

มู่เหลียนชินค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองว่าเจ้าของแขนนั้นคือใคร ด้านซ้ายของนางคืออี่เซียวเสวี่ที่ทำหน้านิ่งเรียบเหมือนอย่างเคย ด้านขวาคือ ก้าวเจิ้งเหลียงที่มองมาด้วยสายตาดูเป็นห่วงนางอย่างชัดเจน

พี่!

ยังไมทันที่ใครจะเอ่ยอะไร ร่างของนางก็ถูกมือของใครอีกคนดันขึ้น จนยืนทรงตัวได้เอง แขนของบุรุษทั้งสองจึงถูกชักกลับไปด้วย อึดใจต่อมา มือที่คว้าแขนของนางก็ถูกปัดออกไปทั้งซ้ายและขวา ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของพี่ชายนาง

“เป็นอะไรหรือไม่” มู่เหว่ยหลงเอ่ยถามน้องสาวพลางจ้องสหายร่วม

ชั้นเรียน จนทั้งสองแยกย้ายกันกลับไปนั่งประจำที่ มู่เหลียนชินส่ายหน้า เป็นการปฏิเสธพี่ชายก่อนจะเดินไปนั่งที่ของตน เมื่อครูนี้นางตกใจจนคิดอะไรไม่ออก ใครจะไปคิดว่าสองคนนั้นจะเข้ามาช่วยคว่ำตัวนางเอาไว้ โดยเฉพาะอิเสียวเสี่ยวที่เพิ่งจะมีเรื่องกันไปเมื่อวันก่อน

ครั้นเมื่อนางหันกลับไปมอง ก็พบว่าเขาจ้องมาทางนางเช่นกัน ใบหน้าเฉยชานิ่งสงบดูไม่รู้สึกรู้สาอะไร เห็นแล้วก็นึกหมั่นไส้เสียจริง จะว่าไปวันนี้ท่านชายจินเซวียนสงบปากสงบคำไม่หาเรื่องนางกับพี่ชายช่างน่าแปลกหรือไม่ก็คงกลัวเพราะถูกนางเล่นงานไปเมื่อวาน คงจะเข็ดไปอีกนานทีเดียว เฮอะ อยากมาอยู่กับนางก่อนทำไม

“เอ๊ะ?”

มู่เหลียนชินขมวดคิ้วก้มลงมองเมื่อมีบางอย่างมากระทบโดนฝ่ามือ กระดาศยับยู่ย้าเป็นก้อนกลมกลิ้งมาจากที่ใดก็ไม่รู้ นางเห็นมีส่วนที่เลอะน้ำหมึกก็คลี่ออกดู ใครกันที่กล้าฉีกกระดาศแล้วส่งข้อความมาให้นาง

‘เมื่อครูเจ้าเจ็บตรงไหนหรือไม่’

เมื่ออ่านเนื้อความดูแล้วนางก็หันซ้ายหันขวาเพื่อหาเจ้าของกระดาศหันมองด้านหลังก็พบว่า เป็นของกัวเจ๋งเหลียงที่ส่งมา นางส่ายหน้าตอบกลับก่อนจะรีบกลิ้งกระดาศคืนอีกฝ่ายไป เรื่องอะไรจะเก็บไว้กับตัว พี่ชายหวงนางชนิดที่คนของบิดายังห้ามเข้าใกล้ จะมีก็แต่ท่านเพยเหิงและคนสนิทอีกไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับอนุญาต นางไม่อยากให้ใครมาเดือดร้อนเพราะเป็นห่วงนางแน่นอน

‘เป็นห่วงหรือ’

คิ้วเรียวงามขมวดเข้าหากันก่อนจะคลายออก กัวเจ๋งเหลียงรู้ว่านาง

เป็นสตรี เขาจะคิดทำเช่นนี้ก็ไม่แปลก ไม่เข้าใจเหตุใดคนจึงมองสตรีใน
ราชสำนักว่าอ่อนแอ นัก สตรีที่แข็งแกร่งก็มีตั้งมากมาย และสักวันนางจะ
เป็นหนึ่งในนั้น แค่อะดุดจนเกือบล้มแค่นี้นางไม่เจ็บอยู่แล้ว

“เป็นอะไร หันซ้ายทีขวาที”

“ไม่มีอะไรขอรับ ข้าน้อยพบนมิกให้พะขอรับ” นางตอบพี่ชายไป
อย่างนั้น มือก็ยื่นไปหยิบแท่งหมึกมาฝนกับน้ำ อีกฝ่ายหรีตามองอย่าง
จับผิด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ว่าอะไร ไม่รู้เพราะเลิกสงสัยไปแล้วหรือเพราะท่าน
อาจารย์เดินเข้ามา...

สอง ถ่านนอกวัง

การเรียนอย่างจริงจังได้เริ่มต้นขึ้น เสียงพูดคุยต่างๆ เงียบลงไป และ แทนที่ด้วยเสียงทุ้มแหบพร่าของคนเป็นอาจารย์ ณ ที่แห่งนี้ไม่มีใครที่ไม่สนใจในการศึกษา ทุกคนต่างพยายามเก็บเกี่ยวความรู้ทั้งหมด สำหรับเหล่าองค์ชายและท่านชายก็คงเป็นไปเพื่อการพัฒนาตนเอง ส่วนสำหรับบรรดาผู้ติดตามนั้นอย่างน้อยก็เพื่อที่วันข้างหน้าจะได้สอบเข้าเรียนในสำนักวิชาได้สำเร็จ เป็นหนึ่งในโอกาสสร้างความก้าวหน้าของชีวิต

หากพวกเขาสอบเข้าได้จริง นั่นย่อมหมายถึงโอกาสในการสอบเข้ารับราชการ หากบัณฑิตผู้ใดสอบได้เป็นลำดับที่หนึ่งก็จะได้ตำแหน่งงานดีๆ มีเกียรติมีศักดิ์ศรี ได้สวมเสื้อไหมปักพระราชนาม นั่งขบวนเกียรตินิยมจากเมืองหลวงไปถึงบ้านเกิด สร้างความภาคภูมิใจให้แก่คนผู้นั้นก่อนที่จะต้องกลับมาทำงานตามหน้าที่ของตนที่วังหลวง

แต่สำหรับหมู่เหวี่ยงหลงแล้วเขาไม่ได้คาดหวังตำแหน่งจอหงวน คงเป็นเรื่องแปลกที่ไม่รู้จะอย่างไรกับขบวนเกียรตินิยมที่ว่า ก็เขากำเนิดในรั้ววัง จะแห่จากวังหลวงถึงวังหลวงก็ใช่ที่ จะแห่จากวังหลวงไปถึงตำหนัก

หานอ๊ ก็ยิ่งดูพิลึกขอบกล

เวลาแห่งการเรียนรู้ล่วงเลยไปถึงสามชั่วยาม กระดาษที่ผู้เป็นอาจารย์สั่งให้ศิษย์คัดตัวอักษรถูกม้วนแล้วเก็บรวบรวมลงสู่หีบไม้ ใครที่ส่งแล้วก็ทยอยแยกย้ายกันกลับไปทำหนักและที่อยู่ของตน

มู่เหว่ยหลงที่ไม่ชอบความวุ่นวายนั่งนิ่งอยู่กับที่ รอจนคนอื่นๆ ส่งครบแล้วเขาจึงลุกขึ้นไปส่งบ้าง สำหรับเขาแล้วการรอไม่ใช่สิ่งที่แย่ เพราะปลายทางนั้นสิ่งที่รออยู่มักจะคุ้มค่าเสมอ

“คุณชายมู่ขอรับ” เสียงของข้ารับใช้จากจวนสกุลมู่ดังขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ดูไม่มั่นคงนัก อาจเพราะด้วยใบหน้านิ่งเรียบที่กดดันให้เขารู้สึกประหม่าไม่ว่าจะคุณชายมู่หยางเจินหรือคนตรงหน้าก็น่ากลัวไม่แพ้กัน

มู่เหว่ยหลงกับมู่เหลียนชินที่กำลังจะกลับทำหนักหันไปมองตามเสียงเรียกแทบจะพร้อมกัน โชคดีที่คนอื่นๆ ไม่ได้ให้ความสนใจ ไม่เช่นนั้นคงจะพากันสงสัยไม่น้อยว่าเหตุใดคนติดตามอย่างเหลียนเซียต้องหันไปตามเสียงเรียกรวดเร็วอย่างนั้น จะบอกว่าเพราะผู้เป็นนายถูกเรียกจึงหันตามก็คงไม่ใช่

ทำทางที่เป็นไปตามธรรมชาตินั้นอาจทำให้ใครๆ อดสงสัยไม่ได้ ว่าเหลียนเซียผู้นี้เป็นคนสกุลมู่ใช่หรือไม่ แล้วหากเป็นคนสกุลมู่จริง เหตุใดจึงต้องมารับใช้คนสกุลเดียวกัน หากไม่ใช่ เหตุใดจึงตอบสนองต่อเสียงเรียกอย่างรวดเร็วเช่นนั้น

“มีอะไร”

“ฮ้องเต็มรับสั่งให้คุณชายน้อยเข้าเฝ้าขอรับ”

“ข้าคนเดียวหรือ” เด็กชายในวัยสิบขวบเล็กคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ เสด็จปุ้ปเรียกตัวเขาไปทำไมกัน อีกทั้งยังไม่ได้เรียกตัวมู่เหลียนชินเข้าเฝ้าพร้อมกันกับเขาด้วย น่าแปลก...

“คนเดียวขอรับ”

“เหลียนเซีย เจ้ากลับไปก่อน ส่วนเจ้า ตามเหลียนเซียกลับไป”

ตำหนัก “ไม่ต้องติดตามข้า”

“ขอรับ” เมื่อผู้เป็นนายเอ่ยสั่ง มีหรือที่ข้ารับใช้จะคัดค้านได้ มู่เหลียนชินอ้าปากทำท่าจะเถียงก็ต้องเจียบไปเมื่อเห็นสายตาของแฝดคนพี่เสด็จบุน้อย่างไรกัน เรียกพี่ใหญ่ไปพบแต่ไม่เรียกนาง มีสิ่งใดที่พี่ใหญ่ควรรู้แต่นางไม่ควรรู้อย่างนั้นหรือ

เด็กหญิงบ้นหน้าบูดบึ้งแล้วกลับไปแต่โดยดี คนของบิดาก็คอยเดินตามนางอยู่ห่างๆ พี่ใหญ่นะพี่ใหญ่ นางกลับเองคนเดียวก็ได้ ไม่รู้จะให้คนคอยคุมนางกลับตำหนักทำไม

ในขณะที่ความหงุดหงิดใจนั้นเพิ่มขึ้นจนท่วมท้น ดวงตากลมโตก็เหลือบไปเห็นร่องน้ำสนุกเข้า คนที่นางคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดีกำลังทำตัวลับๆ ล่อๆ ร่างสูงของคนผู้หนึ่งกำลังเดินตรงไปยังตำหนักร้างแห่งหนึ่งในวัง

“นี่ เจ้าล่ะ”

“ขอรับ?”

“กลับไปรอข้าที่ตำหนัก ข้าจะแวะผลัดชุดที่สวมอยู่เสียหน่อย”

“เอ่อ...”

“ทำไม หรือเจ้าคิดจะมีปัญหากับข้า” มู่เหลียนชินหันกลับมาทอดมองอีกฝ่ายอย่างกตสัน เฝียงคอเล็กน้อยถามตั้งคำถามกับคนของบิดาทุกคนต่างก็รู้ว่าหากนางคิดจะเอาเรื่องใครขึ้นมา นางก็ไม่เคยปล่อยคนผู้นั้นไปง่ายๆ เลยสักครั้ง เพราะฉะนั้นก็ไม่ควรคิดมามีเรื่องกับนางเพื่อความปลอดภัย

“ชะ...ข้าเหนื่อยทราบแล้ว จะล่องหน้าไปที่ตำหนักเดี๋ยวนี้ขอรับ”

“หึๆ” เมื่อได้ในสิ่งที่ต้องการสองขาเรียวเล็กก็ก้าวเดินต่อไปทันที นางรีบสะกดรอยตามอีกฝ่ายไปด้วยความใคร่รู้ แต่ดูเหมือนนางจะคิดผิด เมื่อเขาไม่ได้ตรงไปที่ตำหนักร้างอย่างที่นางเข้าใจ เจ้าคนตัวสูงนั้นเดินเลยตำหนักไปจนถึงกำแพงวัง กำแพงที่สูงจนไม่สามารถจะปีนออกไปได้ แต่

คนผู้นั้นกลับทำได้ไม่ยาก

การที่อีกฝ่ายมีวรยุทธ์แล้วกระโดดขึ้นไปยืนบนขอบกำแพงได้นั้น ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจเลยสักนิดสำหรับนาง สกูลี่ต่อให้ล้มจมตกต่ำเพียงใด ก็คงไม่ปล่อยลูกหลานให้ไร้ฝีมือ ชั่วพริบตาเดียวที่นางเหม่อคิดเรื่อง บางอย่างอีกฝ่ายก็กระโดดลงไปแล้ว อี้เซียวเสวี่แอบออกนอกวังไปแล้ว พี่บ!

หลังจากเหลียวซ้ายแลขวามั่นใจว่าไม่มีทหารอยู่รอบๆ มู่เหลียน-ชินก็จัดการตามอีกฝ่ายไปทันที นางใช้สิ่งที่บิดาสอนมาได้ไม่เลวเลยทีเดียว สามารถกระโดดขึ้นมายืนบนขอบกำแพงวังได้สำเร็จ

ดวงตากลมโตพยายามกวาดมองหาคนที่นางสะกดรอยตามมา คิ้ว เรียวขมวดมุ่นเมื่อมองไปทางไหนก็ไม่เห็นอี้เซียวเสวี่ หายไปไหนแล้ว

“หาข้าวอยู่หรือ” เสียงทุ้มดังขึ้นที่พื้นด้านล่าง คนที่นางตามหากำลัง ยืนกอดอก แพนหลังกว้างเอนพิงกับกำแพง เขาทอดมองไปด้านหลัง ไม่ได้ สนใจมองนางเลยสักนิด

เด็กหญิงวัยสิบขวบที่เพิ่งถูกจับได้เบิกตากว้างด้วยความตกใจ นาง เผลอตัวชี้ไปที่เขา กำลังจะพูดบางอย่าง แต่ไม่ทันได้เอ่ยอะไรก็เสียหลัก พลัดตกลงมาจากกำแพงวัง

ชุดสีขาวที่นางสวมพลั่วไหวยามที่นางกำลังร่ำง่วนลงมาจากที่สูง เสียงหวีดร้องเิกเช่นสตรีดังขึ้นเมื่อเจ้าของร่างนั้นตกใจจนลืมไปเสียสนิท ว่าตนเองอยู่ในชุดของบุรุษ

ดวงตากลมปิดสนิทด้วยคิดว่าอย่างไรคงได้เจ็บตัวเป็นแน่ กำแพงก็ สูงขนาดนี้ พื้นด้านล่างที่ไม่มีต้นหญ้าเลยแม้แต่ต้นเดียว อย่างไรนางก็ต้อง ได้แผลถลอกปอกเปิก ตกลงไปก็คงได้รับแรงกระแทกเต็มๆ น่าขายหน้า ยิ่งกว่าฝีมือวรยุทธ์ไม่สำเร็จก็คงเป็นการพลัดตกจากกำแพงวังต่อหน้าคนที่ นางไม่ชอบหน้าแน่แหละ

“อีก!” เสียงร้องเบาๆ ดังออกจากริมฝีปากบางเมื่อร่างกายสัมผัสกับ

บางสิ่งเข้า บางสิ่งที่ไม่ถึงกับนุ่มแต่ก็ไม่ได้แข็งเหมือนพื้น มู่เหลียนชินค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองอย่างช้าๆ พยายามปรับลมหายใจที่ถูกระชั้นด้วยความตกใจ ให้กลับมาเป็นปกติ สิ่งแรกที่นางได้เห็นคือปลายหางของคนผู้หนึ่ง และคงไม่ต้องเดาว่าคนผู้นั้นคือใคร เพราะแถวนี้ก็มีแต่เขากับนางอยู่สองคน เท่านั้น

“เมื่อครูเจ้ากรีตร้อง?” อี้เซียวเสวี่ยขมวดคิ้วน้อยๆ ยามก้มลงถาม เขายังคงโอบอุ้มคนติดตามของคุณชายสกุลมู่เอาไว้ สำหรับเขาแล้วอีกฝ่าย ดูจะตัวเบาเกินไปหน่อย ร่างกายนุ่มนี้ไม่ต่างจากสตรีเลยสักนิด ผิวพรรณ ก็เนียนละเอียดเกินกว่าจะเป็นแค่บ่าวในจวนสกุลมู่

“เข้าไม่ได้กรีตร้อง เจ้าหูผาดแล้ว”

“ตรงนี้มีแค่เจ้ากับข้า ไม่ใช่เจ้าแล้วจะเป็นใครได้อีก”

“ข้าบอกไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ!” มู่เหลียนชินเริ่มขึ้นเสียงเมื่อถูกไล่ต้อนถาม ไบหน้าของนางแสดงพิรุณออกมาอย่างชัดเจน ไม่มีความแนบเนียนเลยสักนิด ความจริงก็ไม่ได้แนบเนียนมาตั้งแต่ต้น ตั้งแต่นางเริ่มสะกดรอยตามเขาแล้ว

“เช่นนั้นแล้วเจ้าตามข้ามาทำไม”

“เข้าไม่ได้ตามเจ้า เฮอะ อย่าคิดเข้าข้างตนเองไปหน่อยเลย ข้าจะตามเจ้าไปทำไมกัน” แขนเรียวเล็กยกขึ้นมากอดประสานในท่ากอดดอก มู่เหลียนชินหลับตาเชิดหน้าไปทางอื่นด้วยความมั่นใจ เดิมทีก็คิดจะตามจับผิดเขาแต่ไหนๆ ก็ได้ออกมาแล้ว นางก็ขอเที่ยวเล่นสักเดี๋ยวนะ สักครึ่งชั่วโมงค่อยกลับก็ยังทัน

“หือๆ เช่นนั้นเจ้าก็จงใจหนีออกนอกวังสินะ”

“ใครหนิ! ข้าตามจับผิดเจ้ามาต่างหาก”

“หือ?” อี้เซียวเสวี่ยเลิกคิ้วขึ้น สายตาดจ้องกดดันเอาคำตอบจากคนที่กำลังขี้น้ำเขาอยู่ จนอีกฝ่ายตกใจรีบชักมือกลับแล้วปิดปากตนเองเอาไว้ หลุดพูดขนาดนี้แล้วยังจะต้องปิดบังอะไรอีก

“ปะ...ปล่อยข้าลงสักทีสิ! ข้าเป็นชาย เดินเองได้ เจ้าจะอุ้มข้าอีกนานหรือไม่วะ” คนที่ถูกจกด้องนานๆ ก็เริ่มทำตัวไม่ถูก นางขยับตัวก็ขึ้นได้ว่า กำลังถูกโอบอุ้มอยู่

แก้มवलสองข้างขึ้นสีอย่างรวดเร็วจนออกบิตาแล้วนางก็ไม่เคยถูกใครอุ้มเช่นนี้ กับพี่ใหญ่ก็ไม่เคย เคยแต่ขึ้นขี่หลัง อี้เชียวเสวียยอมปล่อยตัวนางลงช้าๆ เมื่อเท้าสัมผัสพื้นนางก็คิ่นสติ รีบขยับตัวถอยห่างออกจากเขาราวกับว่าอีกฝ่ายคือตัวอันตราย

“วันนี้เป็นโชคดีของเจ้า ข้าจะปล่อยเจ้าไปสักครั้ง ข้าไปก่อนละ” นางกระแอมไอก่อนจะเอ่ยบอกเขา โบกมือลาแล้ววิ่งออกมาจากตรงนั้นทันทีที่พูดจบ จะอยู่ต่อให้เขาซักถามนางทำไม อีกอย่าง... ตอนนี้ก็มีเวลาไม่มากนักนางจะเที่ยวเล่นให้คุ้มกับเวลาที่สุุดก่อนที่จะกลับไป ดีไม่ดีอาจได้ของไปฝากเจ้าสาม น้องชายของนางต้องดีใจมากเป็นแน่

สองขาเรียวยาวเล็กวิ่งเดินกึ่งวิ่งจนมาถึงปากทางเข้าตลาด มองสองข้างทางที่เต็มไปด้วยแผงร้านค้าอย่างตื่นตาตื่นใจ ตลาดในเมืองหลวงนั้นครึกครื้นและมีคนเนืองแน่น ต่างจากเมืองท่าไกลอย่างเมืองฉางหลิวที่นางอาศัยอยู่กับครอบครัว

มุเหลียนชินเริ่มเดินสำรวจไปทั่ว วิ่งไปร้านนั้นที่ ร้านโน้นที่ จวบจนสายตาเหลือบไปเห็นร้านขายเครื่องประดับที่ดูจะเป็นของพื้นเมืองจากเผ่าไห่หนักรักเผ่า ลวดลายแตกต่างจากเครื่องประดับที่นางมี และต่างจากที่นางเคยเห็น

“เอ๊ะ! สร้อยเส้นนั้น...” มือเล็กยื่นไปหยิบสร้อยเชือกถักสีดำขึ้นมา มันเป็นสร้อยธรรมดาๆ มีลูกสีขาวบริสุทธิ์ร้อยเอาไว้ที่ปลายทั้งสอง ตรงกลางมีจี้หยกรูปดอกบัว เหมือนชื่อของนาง เหลียนแปลว่าดอกบัว ช่างเหมาะเจาะดีจริง

“คุณชาย สร้อยเส้นนั้นข้าขายเป็นคู่ เป็นสร้อยคู่รัก หากท่านสนใจ...”

“ข้าสนใจ!” นางรีบเอ่ยตอบอย่างรวดเร็วก่อนจะชะงักไป... สร้อย

คู่รักเช่นนั้นหรือ นางไม่มีคนรักเสียหน่อย แต่ไม่เป็นไร นางรักตนเองก็ได้ ไหนๆ ก็ถูกใจสร้อยนี้แล้ว สวมสร้อยสองเส้นก็ไม่เห็นจะแปลก

สร้อยที่มีลักษณะเหมือนกันถูกยื่นมาตรงหน้า มู่เหลียนซินยิ้มให้หญิงสาวเจ้าของร้านพลางรับสร้อยมาเทียบดู พบว่าสร้อยสองเส้นนี้เหมือนกันจริงๆ แม้แต่ลวดลายที่สลักหยกเป็นรูปดอกบัวก็ยังเหมือนกัน

“พี่สาว ไม่ทราบว่าคุณนอกจากสร้อยแล้ว ท่านพอจะมีที่คั่นหนังสือที่มีจี้หยกรูปดอกบัวหรือไม่ ข้าอยากได้ไปฝากน้องชายสักอัน”

“แบบนี้ใช้ได้หรือไม่” หญิงสาวยื่นตัวอย่างไปให้คนตรงหน้าได้ดู ตอนแรกนางก็คิดว่าเด็กคนนี้คงมาเที่ยวชนไปตามประสา คงไม่ได้คิดจะซื้อหาสินค้าแน่นอน แต่ดูจากการแต่งตัวแล้วคงมีฐานะไม่น้อย นางจึงไม่ได้เอ่ยปากไล่ หากอีกฝ่ายตัดสินใจซื้อของในร้านนางขึ้นมาก็น่าจะได้กำไร

“พี่สาว นี่มันกระบี่มีไชหรือ”

“นี่เป็นที่คั่นหนังสือที่ทำจากเงินแท้ ตัวที่คั่นเป็นรูปทรงกระบี่ ด้ามจับด้านบนห้อยพู่สีฟ้าและมีจี้หยกสลักลายดอกบัวประดับอยู่เจ้าค่ะ”

“ประณีตมาก เช่นนั้นข้าซื้อที่คั่นหนังสือสองอัน เอาพู่สีขาวกับสีฟ้านี้ แล้วก็สร้อยสองเส้น”

“ที่คั่นหนังสืออันละสิบสองอีเปะ ส่วนสร้อยก็เส้นละหกอีเปะ รวมแล้วสามสิบหกอีเปะ”

“พี่สาวคนงาม เห็นแก่เด็กตัวเล็กๆ และข้าเองก็ซื้อของหลายชิ้น ลดให้สักอีกเปะมิได้หรือ” มู่เหลียนซินในชุดเด็กชายเอ่ยถามเสียงอ่อนเสียงหวาน ส่งสายตาอดอ้อนไปที่หญิงสาวเจ้าของร้านจนอีกฝ่ายใจอ่อนยอมลดราคาให้ ประหยัดไปหนึ่งอีเปะ ซื้อซาลาเปาไส้ผักได้ตั้งครึ่งลูก

ถึงจะไม่ค่อยได้ออกมาเที่ยวเล่นบ่อยนัก แต่ก็พอจะรู้ว่าซื้อของต้องต่อราคา ที่เมืองฉางหลินนางเคยเห็นท่านน้ำที่มีบ้านอยู่ใกล้จวนของนางต่อราคากับแม่ค้าในตลาด เงินหนึ่งอีเปะในเมืองห่างไกลนั้นซื้อซาลาเปาได้ตั้งสี่ห้าลูก ยิ่งถ้าเป็นท่านน้ำคนนั้นต่อราคาก็ซื้อได้ถึงหกลูก ต่างจาก

เมืองหลวง สองอีแปะซื้อซาลาเปาได้แค่ลูกเดียว ดังนั้นหากจะใช้ชีวิตในเมืองก็ต้องรู้จักประหยัด รู้จักต่อราคา เหมือนเช่นตอนนี้

“เช่นนั้นข้าจะยอมลดราคาให้ เห็นแก่คุณขายน้อยที่เป็นลูกค้าคนแรกของวัน ข้าจะขายให้ในราคาสามสิบอีแปะ”

“ขอบคุณพี่สาว” มู่เหลียนชินส่งเงินให้อีกฝ่ายแล้วรับของมาไว้ในมือ นางยิ้มแป้นแล้วสวมสร้อยคอสองเส้นนั้นทันที ส่วนที่คั่นหนังสือที่ใส่กล่องมาอย่างดีแล้วนั้นก็เก็บเข้าแขนเสื้อไป

เด็กหญิงเดินออกจากร้านไปอย่างอารมณ์ดี มือขวาก็พลิกดูสร้อยสองเส้นที่ตนสวมอยู่อย่างคนที่ตกอยู่ในห้วงของการเห่อสิ่งของที่เพิ่งได้มาใหม่ กลับไปนางจะเอาไปอวดทุกคนเลยคอยดู

ปิก!

“ฮะ!” เพราะมัวแต่ก้มมองสิ่งของ ร่างเล็กของเด็กหญิงจึงเดินชนคนผู้หนึ่งเข้าอย่างแรงจนเซไปหลายก้าว นางเงยหน้ามองก็พบว่า เป็นชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง อีกฝ่ายมองหน้านางด้วยความไม่พอใจแต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร เขาทำเพียงแค่เดินผ่านนางไปเท่านั้น

มู่เหลียนชินยกมือขึ้นลูบหัวไหล่ข้างที่ชนกับอีกฝ่ายด้วยความเจ็บ คนตัวโตขนาดนั้นมาชนนางที่ตัวเท่าลูกสุนัข ดูก็รู้ว่าใครจะเป็นฝ่ายเจ็บ แต่จะโทษอีกฝ่ายก็ไม่ได้ นางเดินไม่มองทางเองนี่นะ

“ฮึ้ย เจ็บตัวจนได้” ริมฝีปากอ้อมเบะคว่ำเตรียมพร้อมจะอแงเต็มที่ แต่เมื่อคิดได้ว่าง่วงไปก็ไม่มีใครคอยโอดคอยปลอบจึงเลือกที่จะเงยเสียงลง... ถ้าพี่ใหญ่อยู่ด้วยนางคงวิ่งไปกอดแล้ว

มู่เหลียนชินถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่ก่อนจะเริ่มเดินต่อไป เดินเข้าตรอกนั้นทะลุออกตรอกนี้ จนในที่สุดนางก็ได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เรียกว่า ‘หลงทาง’ จำไม่ได้ว่าตนเองเดินมาจากทางไหน และไม่รู้เช่นกันว่าในตอนนั้นนางอยู่ส่วนไหนของตลาดแห่งนี้

“ฮือ... ข้าเดินจนเหนื่อยแล้วนะ”

ทำเล็กเดินลากจนเกรงว่าพื้นรองเท้าอาจจะลื่นในเร็วๆ นี้ นางเมื่อยจนไม่อยากจะยกขาเดิน หมดแรงจนต้องร้องเพราะยังไม่มียะไรตกถึงท้องมาตั้งแต่ออกจากวัง รู้เช่นนั้นนางกินอะไรรองท้องก่อนจะแอบออกมาเที่ยวเสียดีกว่า แต่จะโทษใครได้ ก็ตอนนั้นไม่คิดว่าจะได้ออกมานอกวังนี่นะ ใครจะคิดว่าคนสกุลอื่นนั้นจะปิ่นกำแพงวังกันเล่า

เด็กหญิงผีนเดินมาจนถึงร้านบะหมี่ที่ไม่ค่อยจะมีคนนั่ง นางทอดตัวนั่งลงที่เก้าอี้ก่อนจะสั่งบะหมี่ไปหนึ่งชาม ระหว่างรอก็ดื่มน้ำที่วางอยู่เพื่อดับกระหาย ดื่มเสร็จก็คิดว่าหยิบถุงเงินเพื่อเตรียมไว้จ่ายค่าอาหารที่สั่งไป แต่ก็ต้องขมวดคิ้วยุ่งทั้งยังเหงื่อตกเมื่อพบว่าถุงเงินของนางหายไป

ใบหน้าหวานซีดลงทันทีเมื่อรู้ว่าคงไม่มีเงินจ่าย อาหารก็สั่งไปแล้วจะยกเลิกก็เห็นเจ้าของร้านถือชามบะหมี่เดินตรงมาที่นาง หากปฏิเสธตอนนี้คงได้เจ็บตัวแน่ ดีไม่ดีอาจถูกหาว่ามาก่อวณร้าน ถ้าถูกชาวบ้านรู้มประชาทัณฑ์คงไม่รอด ครั้นจะนั่งกินทั้งที่รู้ว่าไม่มีปัญญาจ่ายก็กินไม่ลง

ตากลมทอดมองอาหารตรงหน้าแต่กลับไม่รู้สึกลอยากกินเลยสักนิด นางนั่งกุมมืออยู่เช่นนั้นด้วยไม่รู้จะทำเช่นไรดี อยู่ๆ ก็รู้สึกอยากรจะร้องให้ออกมาเสียอย่างนั้น นางอยากจะตะโกนเรียกพี่ใหญ่ดังๆ แต่คงไร้ประโยชน์

พี่ชายของนางไม่มีทางอยู่ที่นั่นในตอนนี นางเองที่แอบหนีออกมาทั้งที่อีกฝ่ายสั่งให้นางกลับไปตำหนัก เป็นความผิดของนางทั้งนั้น น่าอนาถใจเสียจริงที่ต้องล้ากผิดต่อหน้าบะหมี่ชามหนึ่งเช่นนี้

“บะหมี่ใกล้จะเย็นซีดหมดแล้ว มองแต่ไม่กินจะหมดชามได้อย่างไร” เสียงกระซิบที่คุ้นเคยดังอยู่ข้างหูจนนางต้องรีบหันมอง อีชีเยวเสวี่ยยืนอยู่ข้างกายของนาง สีหน้าของเขาไม่แสดงอารมณ์ ต่างจากน้ำเสียงที่คล้ายจะหัวเราะเยาะนางที่เอาแต่นั่งมองชามบะหมี่

มุเหลียนซินที่เห็นว่ามีคนรู้จักผ่านมาก็ดีใจจนน้ำตาไหล นางโผล่เข้ากอดอีกฝ่ายด้วยความลื้มตัว โชคดีที่อีชีเยวเสวี่ยตั้งตัวได้ทัน ไม่อย่างนั้นคงได้ล้มหงายหลังลงไปพื้นทั้งคู่ ดวงตาคมก็มองคนที่ซบหน้าลงกับไหล่

ของเขา รู้สึกได้ถึงความเปียกชื้นที่ซึมผ่านเนื้อผ้ามาถึงผิวหนัง

“นี่เจ้า...”

“ฮึก ชะ...ขอยืมหน่อย”

“อะไรนะ” คนฟังขมวดคิ้วยุ่งด้วยความไม่เข้าใจ

คุณชายน้อยนี้จะขอยืมอะไร แล้วเหตุใดอีกฝ่ายต้องร้องห่มร้องไห้ขนาดนี้ เป็นเรื่องสำคัญมากนักหรือถึงทำให้คนที่เกลียดชังหน้ากันยอมขอความช่วยเหลือกันได้

“ชะ...ข้าขอยืม ฮึก ยืมเงินเจ้าสี่อี่แปะ” ร่างเล็กผล่อออกก่อนจะแบมือมาตรงหน้า ดวงตากลมโศกสบเข้ากับดวงตาที่ฉายแววฉงนสงสัยของอีกฝ่าย นางสุดหายใจเข้าด้วยยังหายใจติดขัดจากการร้องไห้ ปลายจมูกขึ้นสีแดงจางๆ ให้เห็น

“!”

“ฮึก... ขอยืมสี่อี่แปะไม่ได้หรือ นะ... ให้ข้ายืมเถิดนะ” ปากเอ่ยขอมือข้างที่ว่างอยู่ก็จับไปที่แขนของอีกฝ่ายแล้วเข้าไปมา กะพริบตาปริบๆ ให้อีกฝ่ายยอมเห็นใจกัน

ตอนนี้คนตรงหน้านางเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียวที่นางมี

คนถูกออต้ออนมองซามบะหมี่สลับกับสหายร่วมชั้นเรียนที่ชื่อว่า ‘เหลียนเซีย’ ทุกที่ที่พบกันอีกฝ่ายมักจะตั้งแง่ใส่เขาเสมอ แม้จะไม่ได้มีปากเสียงหรือทะเลาะเบาะแว้งกัน แต่คงเรียกได้ว่าถูกเหม็นขี้หน้าทั้งที่เขาเองก็ไม่ว่าไปทำอะไรผิด มาตอนนี้ที่กำลังถูกอ้อนวนอนขอร้องเพื่อยืมเงินสี่อี่แปะ นี่ไม่ตลกไปหน่อยหรือ

หากไม่รู้อาก่อนเขาคงคิดว่าเหลียนเซียผู้นี้เป็นสตรีแน่แท้ ดวงตากลมโศกนั้นก็เหมือนดวงตาของสตรี จมูก ปาก ทุกอย่างบนใบหน้าหวานก็ด้วย ไหนจะร่างกายที่ผอมบางจนแทบปลิวไปตามลมมันอีก มีตรึงไหนที่เหมือนบุรุษกัน

“เลิกเขย่าแขนข้าเสียที จะจ่ายค่าบะหมี่นี้ใช่หรือไม่”

“ชะ...ใช่ เจ้ายอมให้ข้ายมแล้วหรือ”

“อ้อ ตอนนี้เจ้ารีบกินได้แล้ว ป่านนี้เย็นชืดหมดแล้ว” เด็กชายเอ่ยบอกก่อนจะหยิบถุงเงินออกมา ล้วงหยิบพวงหรีดอยู่ที่อยู่ด้านใน นับออกมาสี่สิบแปดแล้ววางลงบนโต๊ะไม้ ช่วงบ่ายยังถูกตามจับผิดอยู่เท่าๆ มาตอนนี้กลับต้องเป็นคนจ่ายค่าบะหมี่หนึ่งชามให้อีกฝ่ายเสียอย่างนั้น

“เอ่อ... ข้ามีเรื่องจะรบกวนเจ้าอีกเรื่อง...”

“อะไรอีก หรือเปลี่ยนใจจะขอยมเพิ่ม”

“ไม่ใช่เสียหน่อย เจ้ารอข้ากินเสร็จแล้วไปส่งข้าเข้าวังได้หรือไม่ ข้าเดินหลงทางกลับไม่เจอ”

“เฮ้อ รีบกิน เจ้ามันจริงจังๆ เลย” มือหนายกขึ้นกุมขมับอย่างเหนื่อยใจ โชคร้ายจริงๆ ที่ผ่านมาทางนี้ เจ้าตัวเล็กนั้นมันตัวยุ่งซัดๆ อายุก็พอๆ กัน แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนอยู่กับเด็กเล็ก ไม่รู้คุณชายผู้นั้นเอามาเป็นคนติดตามอยู่ข้างกายได้อย่างไร ดูท่านนอกจากเรื่องเรียนก็ช่วยเหลืออะไรไม่ได้ เอาตัวเองไม่รอดเสียด้วยซ้ำ

ร่างสูงนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม มองอีกฝ่ายกินไปยิ้มไปราวกับมีความสุขนักหนา รอยยิ้มนั้นทำให้เขาอดจะยิ้มตามไม่ได้ ดูแก้มย้วยๆ นั้นเคี้ยวตุ้ยๆ แล้วนํ้ามันเขียว เจ้าเหลียนเชี่ยนนี้เหมือนเด็กเล็กจริงๆ นั่นแหละ

หลังจากปล่อยให้อีกคนได้กินบะหมี่จนหมดชาม ดื่มนํ้าจนหมดถ้วย อี้เชียนเสวียก็ได้ฤกษ์ลุกขึ้นจากโต๊ะเพื่อกลับวังสักที เขาอาศัยพักอยู่ในตำหนักร่วมกับท่านชายจินเซวียน ผู้เป็นนายที่เขาจำต้องฟังใบบุญในยามนี้เพื่อให้ตนมีโอกาสดำเนินการศึกษาในชั้นพื้นฐานก่อนจะสอบเข้าสำนักวิชาต่อไป

หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงเข้าเรียนได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร แต่เพราะเหตุการณ์เมื่อสิบกว่าปีก่อน เหตุการณ์ที่กล่าวขานกันว่าเป็นการทำชั่วครั้งใหญ่ในราชสำนักและฝ่ายใน หนึ่งในขุนนางที่ทำความผิดครั้งนั้นคือท่านปู่ของเขา ร่วมกันโกงการตัดสิน วางแผนให้ร้ายบุคคลสำคัญที่ตอนนี้เป็น

เพียงอดีตองครักษ์ทายาท หลังฮ่องเต้ทรงตัดสินโทษ สกุลของเขาก็ตกต่ำ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

สกุลอื่นๆ ที่เคยคบค้าสมาคมกันก็ตีตัวออกหาก จากมิตรก็กลายเป็นคนแปลกหน้า บิดาของเขาที่เป็นเพียงขุนนางชั้นผู้น้อยก็แทบจะพุงครอบครัวเอาไว้ไม่ไหว เงินในจวนแทบไม่พอใช้จนต้องขายบ่าวในจวนออกไปจำนวนมาก เหลือไว้เพียงคนสนิทและคนที่รับหน้าที่สำคัญๆ

โชคดีที่เขาบังเอิญได้รู้จักกับท่านชายจินเซวียน บุตรชายขององค์ชายเก่า หนึ่งในโอรสองค์โปรดของฮ่องเต้ ท่านชายช่วยให้เขาได้ร่ำเรียนแลกเปลี่ยนกับการที่เขาต้องติดตามอีกฝ่าย แม้จะบอกว่าให้อยู่ร่วมกันตั้งสหาย แต่เขาก็ต้องรับหน้าที่คอยช่วยเหลือไม่ต่างจากบ่าวคนหนึ่ง

“นี่ เหม่ออะไรอยู่ นำไปสิ” ร่างเล็กจิ้มนิ้วไปที่แขนของอี่เซียวเสวี่ยเบาๆ ก็ทำให้หลุดออกจากภวังค์ความคิด

อี่เซียวเสวี่ยขมวดคิ้วยุ่งเมื่อถูกคนข้างกายเอ่ยเรียกด้วยสรรพนามที่ใช้กับคนที่เท่ากันหรือต่ำกว่า คำว่า ‘เจ้า’ ที่อีกฝ่ายใช้เรียกเขาเป็นประจำที่ผ่านมาเขาเองก็ไม่ได้ใส่ใจเอาความ แต่ในยามนี้เมื่ออีกฝ่ายต้องพึ่งพาเขาก็ควรให้เกียรติกันบ้าง อย่างน้อยเขาก็อายุมากกว่า

“ข้าอายุมากกว่าเจ้าสองปี ปีนี้สิบสอง”

“อ้อ แล้วเจ้ามาบอกข้าทำไม” คนถามเอียงศีรษะน้อยๆ ด้วยความไม่เข้าใจ ท่าทางที่เหมือนจะใส่อืแต่อี่เซียวเสวี่ยลงความเห็นว่ามันคือความซื่อป้อมากกว่า แทบไม่อยากจะเชื่อว่าจะเป็นคนคนเดียวกับคนที่เอาเข็มพิษปักลงที่มือของท่านชายจินเซวียน

“ข้าโตกว่า เลิกเรียกข้าว่าเจ้าเสียที”

“ได้สิ แล้วทำไมไม่บอกแต่แรก จะบอกอายุตนเองทำไม” มู่เหลียนชินยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรๆ ก่อนจะส่ายหน้าไปมาให้อีกฝ่าย นี่แหละนางถึงได้ไม่ชอบหน้าอี่เซียวเสวี่ยเท่าไรนัก ชอบทำตัวเข้าใจยาก พุดจาลัสนหรือคิดว่าตนเองรูปร่างหน้าตาดีจึงได้วางมาด เฮอะ ถ้าไม่คิดว่านางกำลัง

ลำบาก นางจะทิ้งเขาไว้ตรงนี้แหละ

“เจ้านั่น!” ใช้นางคนเดียวที่หัวเสีย ร่างสูงก็ไม่ต่างกัน เขารู้สึกได้ถึงเส้นโลหิตที่ขมับเต้นตุบๆ คล้ายจะบอกว่าเหลืออดกับเด็กนี้เต็มที ดูท่าทางที่อีกฝ่ายแสดงออก คำพูดที่ดูไม่สนใจสิ่งใดทั้งที่ตนเองเป็นฝ่ายผิด และเสียมารยาท ไหนจะใบหน้าที่ยู่งอย่างไรก็ดีอรันจนน่าจับมาพาดกันนั้นอีก

ชายารวบก้าวเดินออกจากตรงนั้นก่อนที่ความอดทนจะลั่นสุดลง เดินมาได้ไม่ทันไรก็ได้ยินเสียงคนข้างหลังบ่นกระปอดกระแปดไม่หยุด หันไปมองก็พบใบหน้าบูดบึ้งคล้ายเด็กถูกชดใจ เจ้าเด็กเปลี่ยนเชี่ยนนั้นกำลังจะเริ่มองแงแล้ว และคนที่ต้องมารองรับอารมณ์อีกฝ่ายก็คงไม่พ้นเขา

“ฮือ! คนเพ็งกินมาอ้อมๆ มันจุกนะ และข้าก็ปวดขาแล้วด้วย ท่านเดินช้าๆ หน่อยสิ”

“ยังเดินช้าก็ยิ่งเมื่อย ยิ่งเหนื่อย จะใช้วรยุทธ์ก็ไม่ได้ หลังคาเรือนของชาวบ้านไม่ใช่ที่ให้เจ้าขึ้นไปวิ่งเล่นหรอกนะ”

“แต่ข้าเมื่อย! เมื่อยๆ ปวดขาปวดเท้าไปหมดแล้ว” ร่างเล็กทั้งตัวลงนั่งอยู่ข้างทางอย่างเอะแต่ใจ ริมฝีปากเริ่มเบะคว่ำลง ดวงตากลมโตทั้งสองข้างเริ่มมีหยาดน้ำใสๆ คลออยู่ อีเสื้อเวสเวยมองภาพตรงหน้าก็ได้แต่หลับตาสุดหายใจเข้าเพื่อระงับอารมณ์ เขาว่ายามปกติอีกฝ่ายก็ดื้อรั้นอยู่แล้ว พอมาตอนนี้กลับยิ่งทวีคูณความรั้นมากขึ้นไปอีก

แล้วจะให้เขาทำอะไร ให้ช่วยนวดเท้า ช่วยพยุง ให้ขึ้นขี่หลัง หรือจะอุ้มให้หมดเรื่องหมดราวไปเลยดีกว่า เป็นบุรุษเหมือนกันแท้ๆ แต่กลับทำตัวอ่อนแอ เป็นคนติดตามก็ควรจะต้องแข็งแรงไม่ใช่หรือ นี้อะไร คุณชายมู่นั้นยังดูแข็งแรงกว่าเจ้าเด็กตัวกะเปี้ยกนี้เสียอีก

“ฮือ! ข้าปวดเท้าไปหมดแล้ว ข้าไม่ไหวแล้ว” ยังไม่ทันที่เขาจะได้อะไร ร่างเล็กก็ปลดปล่อยเสียงสะอื้นพร้อมหยาดน้ำตาออกมาเสียอย่างนั้น เด็กนี้บ่อน้ำตาตื่นดีแท้ แล้วมาร้องให้กลางตลาดเช่นนี้อีก

“ฮึก... ฮือ...” เสียงร้องไห้ของอีกฝ่ายเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ เล่นเอาเขาทำตัวไม่ถูก ร่างสูงตัดสินใจเดินมาทรุดกายลงนั่งด้านหน้า ที่ยอมเพราะรำคาญเสียงร้องไห้หrokenะ ไม่ได้รู้สึกอะไรกับหยดน้ำตาและดวงตาแดงๆ นั้นสักนิด ไม่สนใจปลายจมูกขึ้นสั่นด้วย

“ฮึก อะ...อะไร”

“ขึ้นมา”

“ฮึก ทะ...ท่านจะแบกข้าขึ้นหลังอย่างนั้นหรือ” มูเหลียนชินเอ๋ยถามซ้ำเพื่อความแน่ใจ แต่ไม่รอให้คำตอบหลุดออกจากปากของเขานางก็กระโดดขึ้นไปเกาะคอที่หลังของอีกฝ่ายเรียบร้อยแล้ว มือเล็กยกขึ้นปาดน้ำหน้าตาออกจากใบหน้าก่อนจะชนหน้าลงกับแผ่นหลังกว้าง

นางไม่ถือหอกที่กระโดดขึ้นหลังอีกฝ่ายง่ายๆ เช่นนี้ ในเมื่อนางขึ้นหลังพี่ใหญ่ได้ก็ต้องขึ้นหลังอี่เชียวเสียได้ นางปวดเท้าปวดขาไปหมด จะให้เดินนางคงไม่ไหวแน่ สองแขนของนางยื่นไปกอดรอบลำคอของอีกฝ่ายเอาไว้แน่นในตอนที่ย่างก้าวใหญ่ดูแข็งแรงกว่านางยึดตัวลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วเริ่มเดินต่อ

มองดูข้างทางแล้วไม่รู้สึกรู้สึกลักนิต คงเพราะตอนมานางวิ่งไปเรื่อย มิน่าเล่าถึงได้หลงทาง โชคดีจริงๆ ที่มาเจอคนผู้นี้เข้า ถ้าไม่ได้อี่เชียวเสีย นางต้องมหาทางอีกนาน ดีที่ไม่ได้ออกจากตลาดได้อีกทีก็ตอนที่พี่ใหญ่ให้คนออกตามหานั้นแหละ คิดแล้วก็นึกหวาดๆ ซอปล นางออกมาจนแค่นั้นแล้วนะ ภาวนาขอให้อยู่จับได้ด้วยเถิด

“ใจคอกินอิ่มแล้วจะนอนหลับเลยหรือ” คนที่ต้องรับหน้าที่แบกตัวคือเจ้าน้ำตาไ้วบนหลังหันมาเอ๋ยถามเมื่ออีกฝ่ายเงิบเสียงไปหลังจากชนหน้าลงบนไหล่ของเขา จะสบายเกินไปหรือไม่ ที่ก่อนหน้านี้ยังร้องไห้จนแสบตา เสียยิ่งกว่าเจ้าของร้านในละแวกนั้นเสียอีก พอมาเวลานี้กลับลึนทึบนอนนิ่งสบายใจสบายกาย ปล่อยเขารับการอยู่คนเดียว มั่นนำเอาไปวางทิ้งไว้ตามแผงร้านค้าเสียจริง

“อย่ามาใส่ร้ายข้านะ! ข้าไม่ได้หลับเสียหน่อย” เจ้าตัวรีบเอ่ยโต้แย้ง ยกมือขึ้นเตรียมจะทุบแผ่นหลังของอีกคน แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ทำ ใ้รู้ว่าไม่รู้ว่าตนเองสร้างความเดือดร้อนให้เขา ตัวนางอาจจะเล็กแต่ใ้ว่าจะไม่หนัก อี้เซียสเวียก็ไม่ได้ร่างกายใหญ่โตไปกว่านางสักเท่าไร เขายอมแบกนางมาไกลขนาดนี้ก็นับว่าบุญของนางแล้ว

ก่อนหน้านี้นางยืมเงินเขามาสี่เปะ เขาก็ให้นางยืม นางขอให้เขาწှံรอก เขาก็รอก ขอให้เขาพามาส่งที่วัง เขาก็ช่วย คนผู้นี้แท้จริงก็เป็นคนจิตใจดีคนหนึ่ง ไม่ได้แข็งกระด้างเหมือนอย่างที่คุณคิดเลย นางคงใ้ข้อคิดมองเขาเพียงด้านเดียว ตัดสินเขาจากภายนอก มู่เหลียนชิน เจ้านี้มันใ้ไม่ได้เลยจริงๆ

ร่างเล็กตัดสินใจถอดสร้อยที่คอออกมาหนึ่งเส้น นางซื้อสร้อยเส้นนี้มาหกอี้เปะ คิดเสียว่าคืนเขาสี่เปะ อีกสองอี้เปะเป็นค่าช้หลัง เพราะนี่คงเป็นสิ่งที่นางใ้เขาได้ หากจะรอกคืนเงินคงนานเกินไปเพราะนางต้องไปขอจากบิดามารดาเสียก่อน

มือเล็กบรรจจสวมสร้อยคอใ้อีกฝ่าย โชคดีที่เป็นสร้อยเชือกถักธรรมดา บุรุษสวมได้และดูไม่น่าเกลียด เท่านั้นที่คงเรียบร้อย นางปฏิบัติตามคำสอนบิดาทูทุกอย่าง บุญคุณต้องทดแทน หน้แค้นต้องชำระ ตอนนี้นางทดแทนบุญคุณใ้เขาแล้ว

“เอาอะไรมาคล้องคอข้า คิดจะรัดคอข้าใ้ตายหนีหนีหรือ” อี้เซียสเวียถามติดตลก เขารู้แล้วว่ามันคือสร้อย รู้ราคาด้วยว่าสร้อยเส้นนี้ราคาหกอี้เปะ เขาไม่ได้ตั้งใจแอบดูตอนเจ้าตัวคือซื้อข้าวของหรงกะ แ่ทางผ่านตอนเขาไปทำงานที่โรงเตี๊ยมก็เท่านั้นเอง

“หนีหนีบ้านท่านลี ข้าใ้ทำให้ตัวเองลำบากหรงกะ ท่านตายแล้วใครจะพาข้ากลับวังเล่า!”

“หี้ๆ หนีลี”

“ขอบคุณ... ถ้าใ้ได้ท่านข้าคงแ่ สร้อยนี้ถือว่าข้าคืนเงินท่านก็แล้ว

กัน ถ้าท่านไม่ยากได้ก็เอาไปขายแลกเงินก็ได้”

“ทำไมข้าต้องเสียเวลาเอาไปขายด้วย”

“ซิ! เช่นนั้นก็เรื่องของท่านเถิด แล้วอย่ามาทวงเงินข้าทีหลังก็แล้วกัน” มู่เหลียนชินกระชับมือที่ประสานกันอยู่ด้านหน้าก่อนจะชนหน้าลงที่แผ่นหลังกว้างอีกครั้ง ไม่มีเสียงสนทนาเกิดขึ้นอีกระหว่างเขากับนาง

ดวงเนตรงามทอดมองร้านค้าข้างทางไปเรื่อย ผ่านบริเวณที่มีผู้คนแออัด ผ่านร้านขายขนม ร้านขายเครื่องประดับที่นางคุ้นตาเป็นอย่างดีเพราะเพิ่งซื้อสินค้าจากร้านนั้นเมื่อไม่ถึงชั่วยามก่อน ตอนนี้คงมาถึงบริเวณทางเข้าตลาดแล้ว ในที่สุดก็ออกมาได้เสียที

อื้อเขียวสวี่พานางเดินไปเรื่อยๆ จนมาถึงวังหลวง เพียงแค่เห็นกำแพงวังนางก็รีบโอดลงจากหลังของเขาทันที แต่ก่อนที่จะได้ข้ามฝั่งไปก็ถูกดึงรั้งเอาไว้ อีกฝ่ายจับมือนางแน่นจนนางต้องเงยหน้าขึ้นมองเป็นเชิงตั้งคำถาม

“อีกเดี๋ยวจะมีทหารมาเดินตรวจตรา อยากถูกจับข้อหาลักลอบเข้าวังหรือ”

“ท่านรู้ได้อย่างไร”

“เฮอะ! เจ้าเด็กโง่ ไม่ได้ยินเสียงประกาศเปลี่ยนชั่วยามหรือ เสียงฝีเท้าของพวกทหารนั่นอีก ฟังเสียงบ้างสิ” ทันทีที่ถูกว่ามู่เหลียนชินก็ถลึงตามองเขาด้วยความไม่พอใจ แต่ไม่ทันฟังก็ต้องมาว่ากันด้วย เด็กโง่อะไรกันอายุห่างกันแค่สองปีทำไมเรียกนางว่าเด็ก เฮอะ!

“เสียงฝีเท้าเงียบไปแล้ว แยกกันตรงนี้เลยแล้วกัน” เขาเอ่ยบอก

“ข้าก็ไม่ได้อยากจะไปกับท่านนักหรอก” นางบ่นออกมาเบาๆ ก่อนจะลอบเบะปากกลอกตาใส่เขาไปอีกทีเป็นการทิ้งท้าย ร่างเล็กกระโดดข้ามไปอีกด้านของกำแพงวังแล้วรีบวิ่งออกไปเพื่อเปลี่ยนชุดที่สวมอยู่

ดีที่ได้พักยามตลอดทาง อีกอย่าง... ต่อให้ยังปวดเมื่อยก็ต้องทนเพราะเสียงพลัดเปลี่ยนชั่วยามนั้นแสดงให้เห็นว่านางหายออกมานานเกิน

ไปแล้ว และหากไม่รีบกลับคงถูกจับได้แน่นอน

“หึๆ นึกจะไปที่ไหน เจ้าตัวดี” อีชีเยวเสี่ยวมองจนร่างเล็กวิ่งหายไป
วังหลวงคงเป็นที่เดียวที่เด็กนั้นวิ่งเล่นได้โดยไม่ต้องกลัวหลง เล่นวิ่งไปทั่ว
ทุกซอกทุกมุมของวังขนาดนั้นจะหลงทางได้อย่างไร ดีแสนดีแท้

ร่างสูงสายหน้าเบาๆ ด้วยรอยยิ้ม หยิบสร้อยที่คอขึ้นมองแวบหนึ่ง
ก่อนจะปล่อยเอาไว้เช่นนั้นแล้วสาวเท้าเดินออกไป สร้อยที่มีจี๋หยกอันเล็กๆ
ก็ไม่เลว ฝีมือประณีตใช้ได้ จะสวมประดับไว้กันคอโล่งก็แล้วกัน...

ทางด้านของมู่เหลียนชิน

“คุณหนูมู่” เสียงเอ่ยเรียกดังขึ้นจากทางด้านหลัง ทำให้มู่เหลียนชิน
ต้องชะงักฝีเท้า นางเพิ่งผลิตชุดเสร็จและกำลังจะกลับตำหนัก

“กัวเจิ้งเหลียง?”

“ข้าเอนี่มาคีน” เด็กชายวัยไล่เลี่ยกันหยิบถุงผ้าออกมาจากสาบเสื้อ
ถุงผ้าสีน้ำเงินสดที่คนมองนั้นจำได้ในทันทีว่าคือถุงเงินที่นางทำหายไป

มู่เหลียนชินรีบยื่นมือไปรับคืนมาเมื่ออีกฝ่ายยื่นมาให้ นางเปิดดูแล้ว
นับจำนวนเงินก็พบว่ายังอยู่ครบไม่ขาดไม่เกิน ถึงถุงเงินนี้จะ लेकरบอะไร
บางอย่างเป็นจุดๆ ที่สีออกน้ำตาลคล้ำก็เถิด มันคงจะ लेकरตอนที่นางทำ
หล่นนั้นแหละ วันนี้สวรรค์ใจดีกับนางเป็นพิเศษจริงๆ แต่กัวเจิ้งเหลียง
ไปเจอของของนางได้อย่างไร แล้วรู้ได้อย่างไรว่าเป็นของนาง

คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันน้อยๆ ด้วยความสงสัย เงยหน้ามองก็เห็น
อีกฝ่ายส่งยิ้มมาให้ บางทีเขาอาจจะเห็นตอนที่นางทำหล่น... ถ้าเช่นนั้นทำไม
ไม่รีบคืน ทำไมถึงเพิ่งมาคีนนางเอาตอนนี้เล่า

“ขอบคุณท่านมาก ว่าแต่มันไปอยู่ที่ท่านได้อย่างไรหรือ”

“ข้าบังเอิญเก็บได้ที่ตลาด พอจะคืนก็หาคุณหนูไม่พบเสียแล้ว ข้า
กลับมารอที่นี่เพราะคิดว่าคุณหนูจะต้องมา แล้วก็มาจริงๆ” กัวเจิ้งเหลียง
กล่าวจบก็ส่งยิ้มส่ายส่ายคำพูดไปอีกที คนมองยิ้มตอบกลับมาเมื่อหมด

ข้อสงสัย มู่เหลียนชินเอ๋ยชอบคุณแล้วก็มีศีรษะให้สหายร่วมชั้นเรียนอีกครั้ง

“เอาไว้อาจะตอบแทนท่านวันหลัง วันนี้คงต้องรีบกลับก่อน เตี่ยวโดนจับได้ขึ้นมาจะยุ่ง เข้าไปก่อนนะ” เมื่อโบกมือลาเสร็จก็รีบวิ่งออกไปด้วยความเร่งรีบเพราะนึกขึ้นได้ว่าตนเองต้องกลับตำหนักให้เร็วที่สุด เรื่องตอบแทนคงต้องเอาไว้ก่อน ตอนนี้นางไม่มีเวลาแล้ว

สองเท้าเรียวเล็กวิ่งไปข้างหน้า หลับหูหลับตาวิ่งโดยไม่ได้สังเกตเลย ลึกนึกว่าคนข้างหลังยังคงมองมาที่นางด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป ชายชุดที่สวมมีร่องรอยของบางอย่างที่มีสีเหมือนกับรอยเลอะบนถุงเงิน รอยที่ได้มาจากการฟุ้งกระจายของของเหลวสีแดงที่เรียกว่าโลหิต ฮี! ใครใช้ให้เจ้าหัวขโมยนั้นเลือกเหยื่อผิดคนกันเล่า มันทำตนเองทั้งนั้น...

ตำหนักหานอี

มู่เหลียนชินก้าวเดินเข้าไปด้านในตำหนักอย่างมีความสุข เดินไปร้องเพลงไปอย่างอารมณ์ดี ช่วงเย็นเช่นนี้ทุกคนคงจะนอนพักกันอยู่ คงไม่มีใครล่วงรู้ว่านางแอบออกไปด้านนอกมา ส่วนพี่ชายฝาแฝดนะหรือ ถ้ามพวกเข้ารับใช้แล้วต่างก็ให้คำตอบตรงกันว่าพี่ชายของนางยังไม่กลับมาที่ตำหนัก เส้นทางปลอดภัยโปรดโล่งสบายไร้สิ่งกีดขวาง ฮี! บอกแล้วว่าวันนี้สวรรค์ใจดีกับนางเป็นพิเศษ นางไม่ได้คิดเกินจริงเลยสักนิด

“ไอ้ะ นั่นท่านเพยเหิงนี่” ร่างเล็กรีบสาวเท้าเข้าไปหาคนสนิทของบิดา นางไม่ได้พบหน้าอีกฝ่ายมาหลายวันแล้ว ในทางกลับกัน เพยเหิงที่ได้รับคำสั่งให้คอยติดตามมู่เหลียนชินก็ได้พบนางแทบจะทั้งวันทั้งคืนเลยทีเดียว จะมีก็แต่วันนี้ที่มีเรื่องด่วนเข้ามาจึงไม่ได้คอยติดตามคุณหนูของจวนเหมือนเช่นยามปกติ

“ท่านเพยเหิง! ท่านกำลังรีบร้อนจะไปไหนหรือเจ้าคะ” เจ้าตัวเอ๋ยถามเสียงดังในตอนที่กำลังจะโดดเข้าไปขวางเส้นทาง เพยเหิงที่กำลังจะไปหาผู้เป็น

นายหยุดชะงักลง ร่างสูงหันกลับมามองบุตรสาวของเจ้านายแล้วส่งยิ้มบางๆ ไปให้อีกฝ่าย คุณหนูใหญ่น่ะพูดจาอ่อนหวานและให้เกียรติเขาเสมอ แม้ว่าเขาจะไม่ได้มียศตำแหน่งใดๆ ทั้งยังเป็นข้ารับใช้อีกต่างหาก แต่ก็แค่เรื่องนี้ที่คุณหนูทำได้ดี เพราะในเรื่องนี้นัยนั้นเขาขอไม่กล่าวถึงจะดีกว่า แต่เล็กจนโตต้องชนชนใครก็ยังคงเป็นชนนั้น ไม่เปลี่ยนไปเลย

“ข้ากำลังจะไปพบบิดาของคุณหนูขอรับ คุณหนูมีสิ่งใด...”

“ที่แรกก็มี แต่ตอนนี้ไม่มีแล้วก็ได้ ท่านเพยเหิงจะรีบไปหาท่านพ่อนี้เจ้าคะ เหลียนเออร์ไม่รบกวนแล้ว” มู่เหลียนชินยิ้มหวานก่อนจะเดินออกไปทางอื่น รองจันอีกฝ่ายเข้าไปหาบิดาของนางในห้องทำงานนั้นแหละ นางถึงจะแอบย่องไปยืนเฝ้าหูแนบผนังฟังบทสนทนา เดจาจากท่าที่รีบร้อนของเพยเหิงแล้วคงจะมีเรื่องสำคัญเป็นแน่

“รีบกลับมาเช่นนี้ เกรงว่าข่าวนั้นจะเป็นเรื่องจริงใช่หรือไม่” มู่หยางเงินในวัยสามสิบสี่ปีเอ่ยขึ้นทันทีที่เห็นคนสนิทของตน หลายวันมานี้นอกเมืองมีข่าวไม่ค่อยดี ในอดีตเขาเคยทำงานให้ฮ่องเต้ แม้ตอนนี้จะไม่ได้ทำแล้วก็เชื่อว่าจะตัดเส้นสายการข่าวทิ้งไปด้วย ตราบใดที่ชีวิตเขาและคนในครอบครัวยังต้องพัวพันอยู่กับวังหลวง เขาก็ไม่สามารถวางใจเรื่องใดได้ทั้งนั้น โดยเฉพาะเรื่องภทภัยต่างๆ ที่อาจจะมาถึงคนใกล้ชิด

“ข่าวนั้นมีมูลอยู่ไม่น้อย สิบปีก่อนองค์ชายสามถูกเนรเทศไปอยู่เมืองทางไกล แม้จะถูกปลดและบริพัตรย์สินบางส่วน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ยากจนขั้นแค่นั้น ยังมีเงินใช้สอยอย่างเหลือเฟือ”

“เฮอะ เงินเหลือน่ะไม่เท่าไร แต่นิสัยคบกับพวกโจรนี่จะแก้ไม่หายเชียวหรือ”

“นายท่าน ตอนนี้ไม่ใช่แค่พวกโจร แต่ยังมีผู้คนในเมืองที่เริ่มหันไปเข้ากับองค์ชายสาม และที่แย่กว่านั้น...”

“มีอะไรอีก” คนรอฟังเริ่มขมวดคิ้วยุ่งเมื่ออีกฝ่ายลากเสียงยาวแต่ก็ไม่พูดสิ่งใดออกมา อะไรที่ว่าแย่ นอกจากเรื่องซ่องสุมกำลังคน สมคบคิด

กับพวกโจร ยังมีอะไรที่แย่ไปกว่านี้อีกหรือ

“คนของเรายืนยันแล้วว่า... องค์ชายสามลักลอบติดต่อกับคนจากต่างแคว้นจริง และคนผู้นั้นก็ดูจะมีอำนาจอยู่ในมือไม่น้อยเลยขอรับ” ลิ่นคำกล่าวรายงาน จากที่นั่งด้วยท่าที่ผ่อนคลายก็เริ่มมีความกังวลเข้ามาแทรก มู่หยางเหินนั่งเอนตัวมาด้านหน้า มือสองข้างกำหลวมๆ ประสานกันไว้ด้านบนโต๊ะ จะให้มองในแง่ดีว่าองค์ชายสามเพียงแค่ผูกมิตรกับคนต่างแคว้นโดยไม่เจตนาประสงค์แอบแฝงคงไม่ได้ แต่คิดในแง่ร้ายก็ทำให้เขาไม่สบายใจอย่างหนัก

ในแง่ร้ายที่สุดคือองค์ชายสามคิดยืมมือคนนอกเพื่อกลับขึ้นเป็นใหญ่ และนั่นย่อมหมายถึงการก่อกบฏยึดบัลลังก์จากบิดาของตนเอง แต่อีกฝ่ายจะทำถึงขนาดนั้นจริงๆ น่ะหรือ การขอความช่วยเหลือจากแคว้นอื่นต้องแลกมาด้วยสิ่งใดตัวเขารู้ดี จะให้แคว้นหนึ่งต้องตกเป็นเมืองขึ้นของแคว้นอื่น องค์ชายสามต้องสติฟั่นเฟือนไปแล้วเป็นแน่ ต่อให้ไม่ใช่เมืองขึ้น แต่ถ้าต้องส่งเครื่องราชบรรณาการก็มีความหมายไม่ต่างจากการก้มหัวให้แคว้นนั้นมิใช่หรือ

“นายท่าน แล้วทางฝ่าบาท...”

“วันนี้ห่วยหลงถูกเสด็จพ่อเรียกตัวไปพบ ข้าคิดว่าต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ เสด็จพ่อทราบเรื่องแล้ว”

“เรียกพบคุณชายใหญ่หรือขอรับ”

“เสด็จพ่อไม่ใช่คนโง่ แม้อาหลงจะอายุเพียงสิบขวบและอาจทำอะไรไม่ได้มากนัก แต่ถ้ามีการแต่งตั้งให้เป็นรัชทายาทขึ้นมาเล่า ตำแหน่งนี้จะยิ่งทำให้องค์ชายสามกลัวจนลงมือเร็วขึ้น”

“นายท่านคงหมายถึงคุณชายใหญ่เป็นเพียงหลานที่ไม่เคยได้รับฐานันดรใดๆ ทั้งนายท่านและคุณชายมีเชื้อสายฮ่องเต้ก็จริง แต่ไม่เคยได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ มีเพียงการประกาศให้รู้ว่าเป็นเชื้อพระวงศ์เท่านั้น องค์ชายสามคงรู้สึกเหมือนถูกหยามหน้า และด้วยนิสัยอารมณ์ร้อน

หุ่นหันพลันแล่น คงจะลงมือรวดเร็ว ขาดความรอบคอบ ทำให้มีช่องโหว่”

เพยเหิงวิเคราะห์ออกมาตามที่ตนคิด ใครจะทนได้เมื่อตำแหน่งที่ครั้งหนึ่งตนเองเคยวาดหวังอยากจะครอบครองถูกใครที่ไหนก็ไม่รู้แย่งไป ดีไม่ดีปานนี้อดีตองค์กรชายสามอาจจะยัง 모르ด้วยซ้ำว่านายท่านมู่เป็นโอรสอีกองค์ของฮ่องเต้ผู้เจี๋ยหวังเหว่ย และคุณชายใหญ่ก็เป็นหลานคนโปรด

“นายท่าน ข้ากังวลว่านี่อาจเป็นภัยต่อคุณชาย หากคนพวกนั้นคิดกำจัดคุณชายใหญ่ขึ้นมาเล่าขอรับ”

“ตอนนี้คงยังหรวอก ทางนั้นไม่ได้มีคนมีฝีมือ มีแค่โจรกระจอกกับพวกชาวบ้าน ส่วนมิตรจากต่างแคว้นนั้นคงยังไม่เชื่อใจกันนัก หรืออาจจะไม่เชื่อในศักยภาพของเขา เติมที่พวกนั้นก็แค่สืบทอดประวัติดังอาหลง ไหนจะเรื่องการแต่งตั้งองค์รัชทายาทที่ต้องเป็นไปตามฤกษ์ยาม คงไม่ต่ำกว่าสองถึงสามเดือน ดีไม่ดีอาจต้องรอเป็นปี”

“แล้วเราจะนั่งรอเวลาเช่นนี้หรือขอรับ”

“เสด็จพ่อไม่ได้ใจเย็นขนาดนั้นหรวอก” บิดาของเขาต้องลงมือทำอะไรสักอย่างในเร็วๆ นี้แน่นอน อย่างน้อยก็ต้องส่งคนลงไปปราบโจร ดิรั้งของคนพวกนั้นจนแตกกระจุยกระจาย อดีตองค์กรชายสามเคยได้รับโอกาสแล้ว การทำผิดครั้งแรกจึงมีโทษที่ไม่ได้หนักหนา แม้ร้ายศตำแหน่งแต่ก็มีกิน มีใช้ไม่ขัดสน มาตอนนี้กลับทำผิดซ้ำสอง เก่งว่าบิดาของเขาคงจะไม่ปราณีอีกแล้ว

“เหลียนเออร์? เจ้ามาแอบทำอะไรอยู่หน้าห้องของท่านพ่อ แอบฟังผู้ใหญ่คุยกันหรือ” เสียงเอ่ยถามแฝงการตำหนินั้นเรียกสายตาจากสองบุรุษในห้องให้หันไปมอง มู่เหลียนสินที่ถูกจับได้จึงก้าวขาออกมายืนอยู่หน้าประตู ส่งยิ้มเหว่ยๆ ให้บิดามารดา ก่อนจะก้มหน้าลงจนคางชิดอกอย่างยอมรับความผิด

“มานี่เลยเจ้าตัวดี แม่สอนไม่เคยจะฟัง แล้ววันนี้ทั้งวันเจ้าหายไปไหนมา ลืมแล้วหรือว่าต้องเรียนงานบ้านงานเรือน” แชนเรียวเล็กถูกดึงเบาๆ

ให้เดินตามเข้ามาในห้อง เพยเหิงค้อมศีรษะให้ผู้เป็นนายอย่างรู้หน้าที่แล้ว
รีบเดินออกไป เหลือไว้เพียงสามชีวิตผู้เป็นเจ้าของตำแหน่งนี้เท่านั้น

“ท่านแม่ ข้าแค่อยากรู้เท่านั้นเอง เห็นท่านเพยเหิงทำหน้าที่
เครื่องเครียดข้าก็เลยสงสัย เสด็จจับบอกว่าเด็กช่างสงสัยจะฉลาดนะเจ้าคะ”

“มู่เหลียนซิน!” เส้นตี้ยิ่งตวาดเรียกบุตรสาวเสียงดังจนอีกฝ่าย
สะดุ้ง เดียวนี้ชักจะเอาใหญ่แล้ว กล้าต่อล้อต่อเถียง ยกฮ่องเต้ขึ้นมาอ้าง
ช่างเจ้าเล่ห์เหมือนสามีของนางไม่มีผิด บิดาเป็นอย่างไร ลูกก็เป็นอย่างนั้น
ถอดแบบกันออกมาหมด

“ฮือ... ท่านพ่อเจ้าคะ เหลียนเออร์ขอภัยที่แอบฟัง ท่านพ่อภัยให้
เหลียนเออร์นะเจ้าคะ” เจ้าตัวเล็กรีบวิ่งไปกอดบิดาพาลงเอยขอโทษด้วย
ท่าที่ออดอ้อน นางรู้ดีว่าหากบิดายกโทษให้แล้ว มารดาที่จะทำอะไรไม่ได้
อีก ส่วนเรื่องที่ถูกล่อกลั่นว่านางหายไปไหนมานั้น... แสร้งทำเป็นลืมไปก่อน
ก็แล้วกัน

“ขอภัยแล้วก็ต้องห้ามทำผิดอีก ครั้งนี้พอยกโทษให้เจ้า”

“ขอบคุณเจ้าคะ” มู่เหลียนซินรับคำพร้อมกับยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาว
สายตาก็มองไปที่มารดาที่กำลังโกรธจนควันออกหูเพราะทำอะไรไม่ได้ ด้วย
กลัวว่าอีกฝ่ายจะโกรธจนไม่พูดด้วยจึงยอมปล่อยจากบิดาแล้วมากอดมารดา
แทน

“ท่านแม่ เหลียนเออร์จะไม่ทำตนเสียกิริยาเช่นนั้นอีก จะไม่แอบฟัง
ผู้ใหญ่สนทนากันอีกแล้ว อย่าดูเหลียนเออร์เลยนะเจ้าคะ”

ตาลมซ่อนขึ้นมองอย่างรู้สึกผิดก่อนจะฝังใบหน้าลงที่หน้าท้องเบน
ราบ ที่ซึ่งครึ่งหนึ่งนางเคยอาศัยอยู่ด้านโน้น มารดาเป็นคนมีเหตุผล นาง
ยอมสัญญาเช่นนั้นอีกฝ่ายคงจะพอยกโทษ แต่นางก็ไม่ได้สัญญาส่งเดช
เพียงเพื่อเอาตัวรอดหรอกนะ นางจะทำให้ได้อย่างที่พูด แม้ไม่ใช่กษัตริย์
แต่พูดแล้วก็ไม่ควรคืนคำ เพราะการพลิกกลับกลอกจะทำลายความ
น่าเชื่อถือของคนผู้นั้นให้หมดไป

“ได้ ครั้งนี้แม่จะยอมเชื่อเจ้า แต่ตอนนี้พี่ชายเจ้ารออยู่ในห้องของ
อาจวิน รออยู่นานแล้วด้วย รีบไปเสียสิ”

เรื่องเก่าเพิ่งแก้ปัญหาได้หมาดๆ เรื่องใหม่ก็มาเยือน มู่เหลียนชิน
ยืนตัวแข็งทื่อด้วยความตกใจ รู้สึกเหมือนลืมหายใจไปชั่วขณะ ไหนใครๆ
ต่างก็ยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่าพี่ชายของนางยังไม่กลับมาอย่างไรเล่า แล้ว
เหตุใดมารดาจึงบอกว่าพี่ใหญ่กลับมาแล้วและรอนางอยู่

นี่นางถูกพี่ชายหลอกให้ตายใจใช่หรือไม่ อีกฝ่ายต้องรู้เป็นแน่ว่านาง
หนีไปเที่ยวเล่นซุกซน ดีไม่ดีอาจจะรู้ด้วยว่านางหนีออกนอกวัง ฮือ... นาง
จะทำเช่นไรดี!